

ВЕРЕСЕНЬ

ISSN 0132-4462

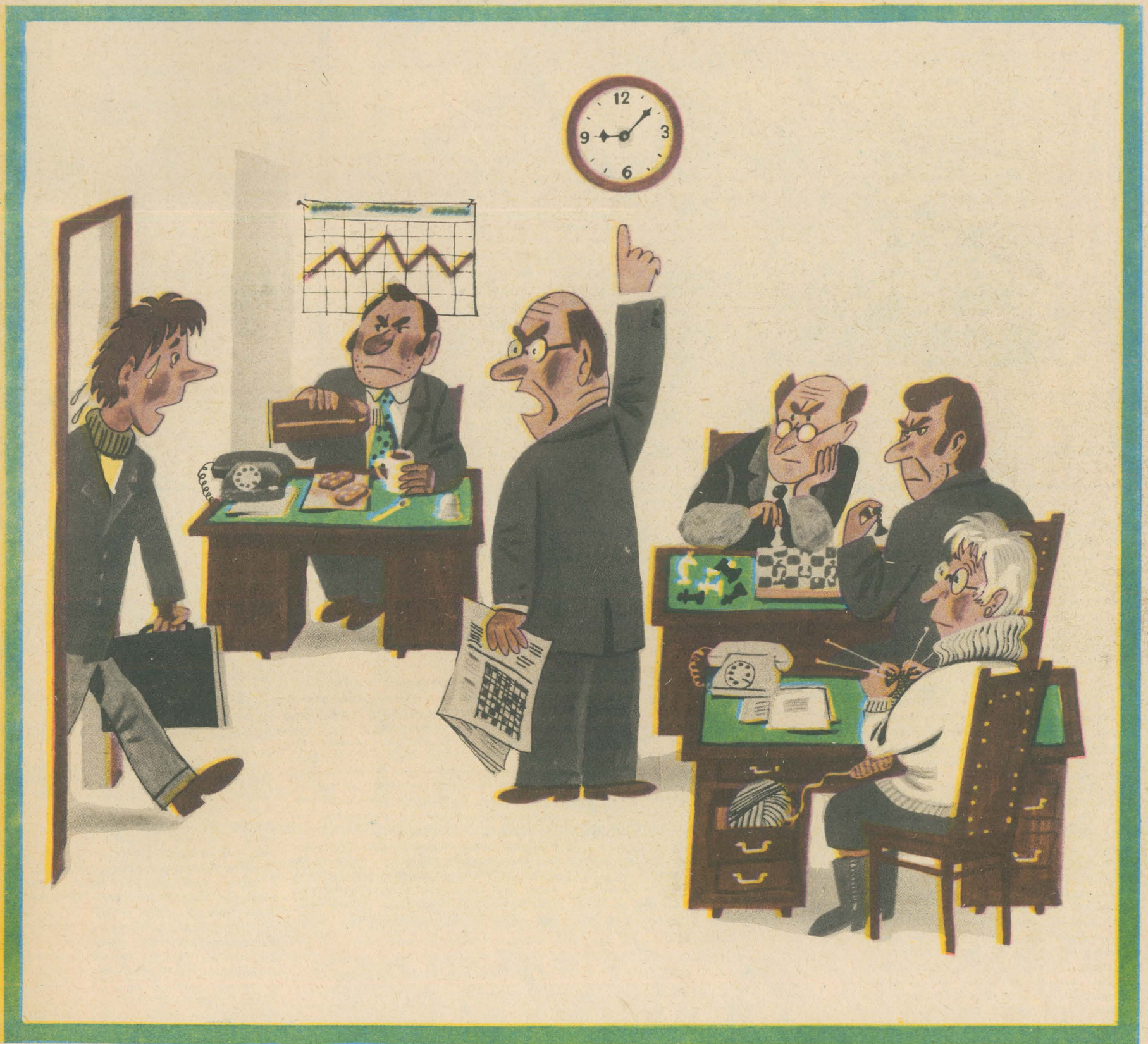
1985

№17

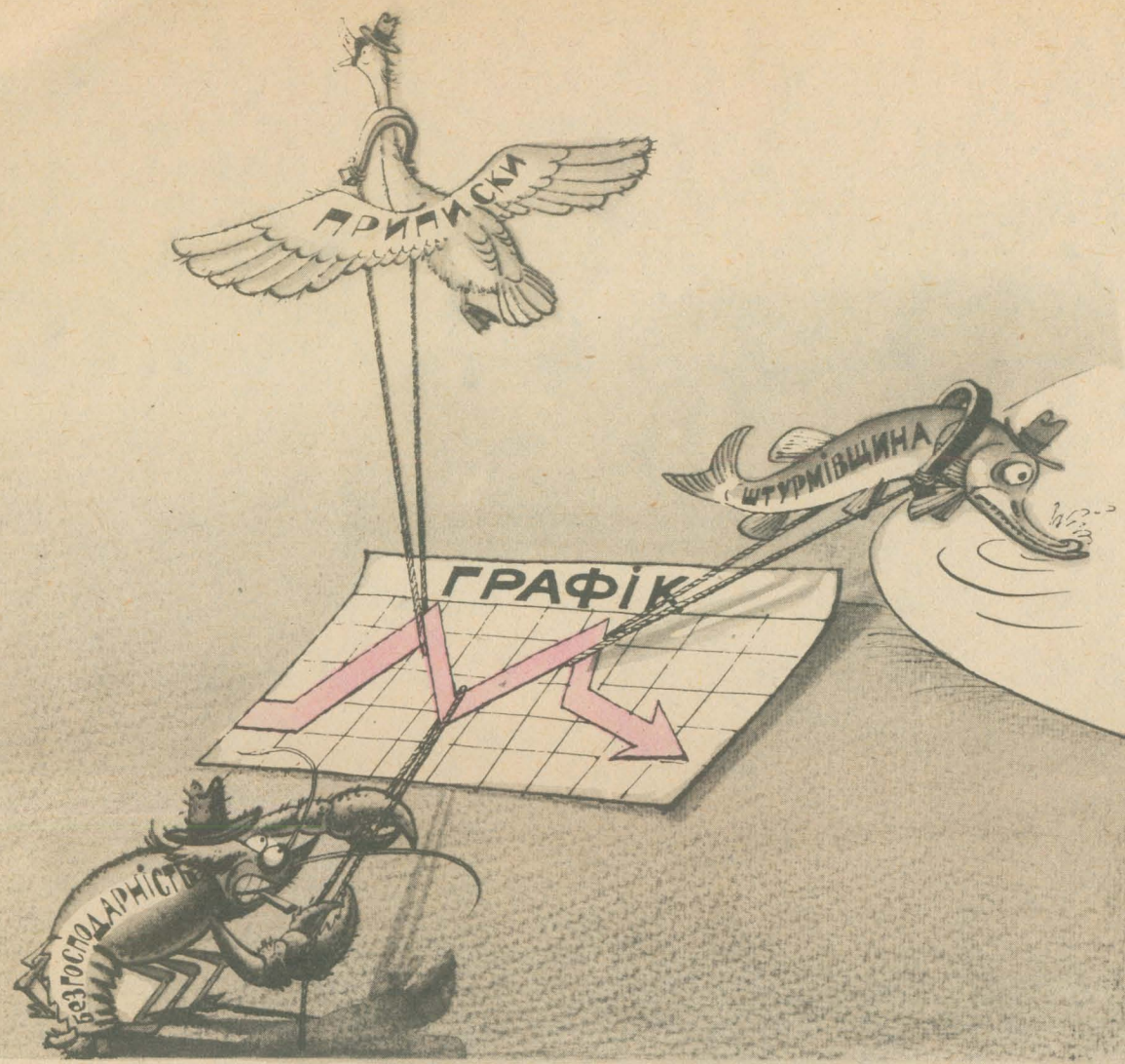

ВЕРЕСЕНЬ

Мал. М. БІЛОМЛИНСЬКОГО.

— Через ваші запізнення ми залишимося без премій!

Майже за Криловим.

Телеграфне гентство ПЕРЦЯ

ФАКТИ НЕ ПІДТВЕРДИЛИСЯ

До штаб-квартири ТАП надійшла анонімка про те, що мешканці села Острожець Млинівського району Ровенської області масово нівечать берізки у навколишніх лісах, заготовляючи віники. Оті самі віники, якими так присмію і корисно похльоскати один одного у парній.

Перевірка показала, що ці звинувачення безпідставні. Ніхто беріз не займає. Та й навіщо острожечанам березові віники, якщо баня у їхньому селі не працює вже п'ять років.

НА ГРАНІ ЗРИВУ

Чотирикратна переробка опалювальної системи, затоплення приміщень і тому подібні несподіванки, які дуже б'ють по нервах, — такий попередній підсумок ремонту, що його вже другий рік мурижить і ніяк не домурижить рембудуправління Київського міськздороввідділу у міському психоневрологічному диспансері. В передчутті чергової ремонтної зими керівники диспансеру знаходяться на грані нервового зриву, чого не можна сказати про начальника рембудуправління П. К. Олексюка, котрий, за даними, одержаними штаб-квартирою ТАП, спокійний, як завжди.

МАЛЬОВАНІ ОВОЧІ

ХАРКІВСЬКА область (Кор. ТАП). Нещодавно у селищі-супутнику міста Куп'янська — Ковшарівці — урочисто відкрилась постійно діюча виставка ово-

чих культур. Над її оформленням працювали кращі художники міста й району. На великих, зі смаком розставлених стендах, панно і полотнах яскравими олійними фарбами зображено все розмаїття овочів, які ростуть в умовах нашої зони: помідори, огірки, цибуля, редиска та всяка інша петрушка. Провідні спеціалісти міського управління торгівлі на чолі з Олексієм Івановичем Шереметом не лише детально розповідають відвідувачам про овочеву флору рідної області, але й підкріплюють свої розповіді багатим наочним матеріалом.

Виставку влаштовано у приміщенні одного-єдиного на всю Ковшарівку овочового магазину, аби мешканці селища не забували, як зовні виглядають ті овочі.

НОВИНИ АРХІТЕКТУРИ

Про незвичайну споруду, знайдену на території села Заріччя Гуляйпільського району, повідомляє наш запорізький кореспондент. Ансамбль, який складається з поколя недобудованого магазину і старого приміщення клубу, дістав у місцевих мешканців назву: «Магазин без продавця і без покупця». Справді, тут, у колишньому клубі, раніше був магазин. Тепер його закрили, а будівництво нового магазину, ледь почавши, припинили.

Створено цей оригінальний ансамбль (його дуже вдало доповнює розкішна зелень амброзії, лопухів, осоту та полину) понад два роки тому за проектом керівників районного споживчого товариства, де головою В. Г. Кулик. У співавторі можна записати також голову колгоспу імені Енгельса А. О. Журавля та директора міжгосподарського підприємства по птахівництву В. В. Каплуна, завдяки яким існує ця диво-споруда.

Ще не закінчив фрази, як директор підприємства В. О. Гинайло, головний інженер В. І. Босак, начальник відділу постачання і збуту А. І. Шум в один голос: — Це про наші поневіряння з лісодеревиною. Це про нас, горопашних, уже прислів'я і приказки в народі ходять. І розповіли, що воно і як. Зашелестіли фірмовими паперами. І затанцювала перед моїми очима циферія, обнявшись з фактами і фактиками.

Меліники, як відомо, поки що не можуть обійтися без деревини. Не становлять винятку і шацькі майстри гарнітурів. Та постачають її різні колективи лісників. Причому з легкої руки плановиків цю функцію чомусь покладено не на сусідів — у районі діє два лісгоспази та один лісгосп — а на далеких друзів з Уралу та Півночі.

Ну, добре, скаже уважний читач, але, певне, свердловчани та кіровці постачають не якісь там дрова, а чистої проби кедрі, модрина, корабельну сосну. Чого-чого, а в тих краях цього добра вистачає... Утім-то й річ, що пливуть на Волинь переважно листяні породи. У вагонах, які після довгої подорожі по Союзу врешті-решт прибувають до району, виявляються звичайні осикові або липові дрова.

Добре, кажу своїм співрозмовникам, зате вам почастило з деревиною хвойних порід, якої за огорожею промкомбінату хоч греблю гати.

— Е-е-е, вашими вустами та мед пити, — відказали промкомбінатівці. І тут, виявляється, неув'язок прірва. Показують наряд Володимир-Волинського лісгоспазу, що

ДЕФІЦИТНІ НЕУВ'ЯЗКИ

Днями зіткнулися лобами з сусідом у під'їзді. Довгенько не бачилися: то він десь «вбиває» матеріали й сировину для свого підприємства, то я у тривалому відрядженні, то він з радикулітом бореться на Чорноморському узбережжі, то я — на кавказьких Мінводах. Не сусіди, а два Фігаро... І тут раптом ця зустріч.

— Привіт, друзяко! — моргає і, не даючи слова сказати, ошелешує:

— Відгадай загадку: з лісу в ліс везуть дрова. Як це називається, де трапляється?

— Гм... Отакої! — розгублено чухаю тім'я.

— Даремні зусилля, — сміється сусід. — Не відгадаєш! Відгада — на Шацькому промкомбінаті. Матимеш нагоду — тьопай туди.

Нагода така недовзі трапилася. З настанням літа кого ж не покличе до себе на озеро-диво Світязь мальовнича шацька природа! У цій місцині і прописався промкомбінат. Тут і згадалася сусідова порада.

Ще не закінчив фрази, як директор підприємства В. О. Гинайло, головний інженер В. І. Босак, начальник відділу постачання і збуту А. І. Шум в один голос:

— Це про наші поневіряння з лісодеревиною. Це про нас, горопашних, уже прислів'я і приказки в народі ходять. І розповіли, що воно і як. Зашелестіли фірмовими паперами. І затанцювала перед моїми очима циферія, обнявшись з фактами і фактиками.

Меліники, як відомо, поки що не можуть обійтися без деревини. Не становлять винятку і шацькі майстри гарнітурів. Та постачають її різні колективи лісників. Причому з легкої руки плановиків цю функцію чомусь покладено не на сусідів — у районі діє два лісгоспази та один лісгосп — а на далеких друзів з Уралу та Півночі.

Ну, добре, скаже уважний читач, але, певне, свердловчани та кіровці постачають не якісь там дрова, а чистої проби кедрі, модрина, корабельну сосну. Чого-чого, а в тих краях цього добра вистачає... Утім-то й річ, що пливуть на Волинь переважно листяні породи. У вагонах, які після довгої подорожі по Союзу врешті-решт прибувають до району, виявляються звичайні осикові або липові дрова.

Добре, кажу своїм співрозмовникам, зате вам почастило з деревиною хвойних порід, якої за огорожею промкомбінату хоч греблю гати.

— Е-е-е, вашими вустами та мед пити, — відказали промкомбінатівці. І тут, виявляється, неув'язок прірва. Показують наряд Володимир-Волинського лісгоспазу, що

на Волині. Там чорним по білому зазначено: 150 кубометрів деревини забрати... самовивозом. Це означає: закривайте, робітники, меблевий цех, шукайте лісовози, беріть торби з харчами — і гайда до лісу. Те, що здужає вхопити, вивезти — ваше.

Оте слово — «самовивіз» — частенько зустрічається в нарядях. Ті, хто їх виділяє, підписує, очевидно, таку форму постачання вважають ідеальною. А на ділі? У минулому році надійшов наряд на два центнери цяшків (йдуть на виготовлення лозових виробів), підписаний заступником начальника облуправління місцевої промисловості М. І. Лебедем, з приміткою: «на основі рознарядки Міністерства місцевої промисловості УРСР від 6 жовтня 1983 року». Постачальник — Семипалатинськ. І теж самовивозом. Меблевиків чекала одна євро-азіатська доріженька довжиною... Бр-р-р!..

Окремі постачальники, як, приміром, Харцизький сталедротоканатний завод, що на Донеччині, взагалі диктують свою волю споживачам. Вже кілька років звідти не відвантажують ні грама дроту діаметром 1,4 міліметра.

— Вам потрібно — ви і приїдете, — кажуть посміюючись.

Звісно, меблевиків їдуть за товаром самі, хоча цього разу слова «самовивіз» у їх нарядях немає. На нинішній рік виділено промкомбінату 30 тонн такого дроту. Отже, попереду кілька захоплюючих мандрівок до славного Харцизька.

Ну, а що ж місцевий лісгоспаз, Шацький, який знаходиться за два кроки від промкомбінату? Невже він не в змозі задовольнити єдиного в районі меблевого цеху? Чому ж, міг би закидати і хвойними, і листяними породами. Тільки відправляє він сюди мізерію, а в основному відвантажує свою деревину туди, звідки меблевиків повинні організовувати самовивіз. Наприклад, у цьому році з Шацька поїхало у той же Володимир-Волинський район 300 кубометрів сосни, у Ворошиловград — 200, ще поїде дещо в Чернівці і навіть за тридев'ять земель...

Фу-у-у! Оце заковик підсунув мені сусід. Краще б адресував її до Укрголовіспасперу (Київ, вул. Леніна, 19), де фонди на деревину ділять, чи до Міністерства місцевої промисловості республіки. Можливо, там скоріше відповіли б на сакраментальне: як це називається? У яку копійчку обертаються ці дефіцитні неув'язки?

О. ХОМЕНЧУК.

ТІ САМІ ГОСТІ — В ТУ САМУ ХАТУ

Крапля вагою в півтонни

Скільки в Сумах зайвих автобусів? Якби таке питання задали начальникові автопідприємства № 18021 Б. К. Бараненку, він би, певно, вирішив, що недочув. А може, про всяк випадок подивився б на календар — раптом прогавив перше квітня...

Бо щодня Борису Кузьмичу доводиться сушити голову, де взяти отих самих «Ікарів», «ЛіАЗів і ЛАЗів, щоб позатикати на маршрутах непередбачені дірки. Один обламався, іншого на термінове замовлення знімати треба, а сумчанам, котрі «загоряють» на зупинках, ці обставини до лампочки. Дихнуть зайвого свіжим повітрям і, дивись, починають усно й письмово гробити йому, начальнику автопідприємства, нервові клітини.

Та все ж візьмемо на себе сміливість твердити, що в Сумах зайві автобуси є. Оті самі, що ганяють по місту порожняком і про які «Перець» уже писав у № 5 за 1983 рік у фейлетоні «Магічна сила чисел».

Відповідь, що за два тижні надійшла до редакції, вселяла оптимізм. Визначили справедливість зауважень, сумські автотранспортники в особі виконуючого обов'язки начальника облуправління М. М. Тертишного палко запевнили, що суворо попереджені водії міських автобусів тепер мусять розкрити обійми, пробачте, двері для попутних пасажирів. Щоправда, малися на увазі лише так звані «нульові» рейси, тобто з гаража на маршрут і навпаки, але для початку і те було б непогано. Забувши, що обіцяного чекають три

зобов'язаний — ви чуєте? — зобов'язаний брати пасажирів на попутних зупинках. По-вашому виходить, що у нас геть усі — порушники дисципліни?!

Та коли спроба наступу блискавично провалилась, Борис Кузьмич при підтримці свого заступника по експлуатації М. М. Кіптенка перейшов до активної оборони. Спершу в хід пішла іржава зброя дворічної давності — жорсткі лежачі графіки. Цей випадок був легко відбитий цитатою з вищезгаданої відповіді товариша Тертишного: «До графіка руху автобусів введено додатковий час». Тоді керівники автопідприємства прикрились міцним щитом нестачі кадрів. Мовляв, відчують водії свою

незамінність, от їх нічим і не проймеш.

— А чим усе-таки проймали? — делікатно поцікавився ми.

— О! — піднісся духом М. М. Кіптенко. — Зараз я викладу купу наказів, з яких побачите, що й ми можемо декому показувати, де раки зимують.

Купа виявилася таки чималенькою. За що тільки не потрапляли водії під карваючу десницю керівництва! Той прогуляв, тому заманулося поклати симпатичну знайому, третій забув пригальмувати на черговій зупинці... Та відкопати бодай одного папірця саме про те, що привело нас на автопідприємство, Миколі Миколайовичу не вдалося.

Збагнувши, що дядько в Києві таки не має жодного відношення до бузини на горі, наші візаві, нерешті, викинули білий прапор. Чесно зізнались, що прогавили і недопрацювали. Та хіба за всім устехиш! Врешті, скільки там тих порожніх рейсів — крапля в транспортному вирі обласного центру...

Що ж, спробуймо уявити розміри тієї «краплі». Щодня на вулиці міста виїждять півтори сотні автобусів. А ще 300 «нульових» рейсів — як правило, безпасажирних. Відповідно, що називається, вилітає в трубу майже півтонни пального. Щоб зекономити його, а заодно і час тисячам сумчан, треба не так багато зусиль. Можливо, навіть, не більше, ніж знадобилось позаторік, щоб замилити очі «Перцю».

Г. ЄЛИШЕВИЧ.

М. Суми.

— Недокурки щоб в урну кидали! А ні, то миттю міліцію викличу!

ПІСЛЯ ПЕРШОГО ДЗВІНКА

Мал. А. БОРДУНІСА

— Сьогодні тобі, бабусю, п'ять, а дідусеві — чотири!

Мал. В. ПОЛОВИНКА

Перший раз у перший клас.

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

— Мамо, ну прийди хоч раз у школу, а то учні не вірять, що в мене є батьки!

ГУМОРЕСКА

Дилетантів розплодилося... Жах! У багатьох конструкторських бюро та галузевих інститутах паніка почалась. З одного боку тиснуть, щоб не плутали прогрес з прогресівкою. А з іншого боку дилетанти наступають.

Боротися треба на два фронти. І розпоршується дослідницький потенціал.

А дилетант нині підготовлений пішов.

КБ — сотня голів з верхньою освітою — міні-трактор розробляє. Рік розробляє, десять років розробляє. Почали впроваджувати. А він не хоче. Ламається, як дівка на виданні...

Тут до КБ якийсь механізатор прибув. На власному міні-тракторі. Одна деталь — зі списаного комбайна. Друга — з розбитого моторолера. Інші взагалі з металобрухту.

Посміялися, звичайно. І показали дослідний зразок. Чудо дизайну.

А механізатор каже:

— Гарний коник! Але бігати не буде. Від власної вібрації розвалиться. І деталі дорогі, не уніфіковані...

— А твій утиль не розвалиться?

— Раз розвалився — на стару авіабомбу наскочив. А так нічого — п'ять років всьому селу городи орю...

Ну, зорав механізатор шмат території КБ — під квітник. І поїхав собі у свої прерії.

— Доганяйте! — махнув на прощання рукою.

Не догнали. Дослідний зразок не завівся...

А один дідок припер саморобний прес. Для переробки яблук на сік. Ніби до нього ніхто не поклопотався. Ще шумери преси вдумували. І вавілоняни. У нас НДІ впріває.

— Важкий ваш прес, — стає проти НДІ дідок. — На слоні його везти в садок? Так зі слонами дефіцит. Потім ви дірки не там просвердлили, і відток соку у вас знизу, а треба згори, і...

Тут дідка придавили томами з кресленнями й розрахунками. Щоб не совав носа куди не слід. Виборсався старий з-під креслень і розрахунків. Витяг пачку «Прими» і нашкрывав олівцем дитячий малюнок.

— Дарую безвідмовну конструкцію, — каже. — Ось казан, ось поршень, ось ручний домкрат, ось два друшляки...

Винесли дідка з НДІ на руках і посадили під телевежею. Розі-

йшлися по домах, включили блакитні екрани. А там не балет Великого театру і не Сан-Ремо. Там дідок свій прес демонструє. І теж бурхливі оплески. Результат: старигану-шкоднику сто тисяч листів з проханням дати креслення, а НДІ сто тисяч листів з рекламациями...

Щодо розробок я теж дилетант. Але виробництво знаю на всі сто. Як інженер. Нам КБ машину підкинуло. Потрібна машина. Одна біда: на стенді працює, в цеху — ні. А тут один слюсар подібну машину показав. Стенда в нього не було, але на виробництві машина крутилася безвідмовно. В КБ скандал. Кинули мене туди. Для зміцнення науки й практики.

— Що будемо робити? — питаю.

— В якому смислі?

— У смислі слюсаря.

— Дилетант! — в один голос кричить КБ. — Поставити його на місце!

Я вдаю, що пришелепуватий. І ставлю слюсаря на місце. На місце розробника-винахідника. З підвищеною ставкою.

— Що ви наробили?!

— Ви ж самі сказали — поставити його на місце...

— В переносному смислі! Ми сказали, що він дилетант!

— У мене, — кажу, — з іноземними мовами... того... окремий недолік. Я більше по експлуатації всього залізного... Дилетант — це асистент чи аспірант? А може, щось проміжне?

Поки про мене анекдоти розказували, підкинув слюсарю групу тямковитих хлопців і разом вони диво-машинку сотворили.

Заяснило. Моральним і матеріальним.

— А нам що робити? — розгубилися інші в КБ.

— Як що? — кажу. — Пробивати серійний випуск. Титанічна справа. Сто віз треба...

Вибили сто віз!

Пішла машинка. Прилетіли премії. Директор комбінату приїхав.

— КБ кебету має! — зазначив. — Приєднуйтеся до нас. Годі вам фантастичні звіти строчити та на сторону сковорідки й зубчистки проектувати...

Приєдналися. Я знову в цех. Все ж дилетант для КБ. А от по експлуатації... І є що експлуатувати! А головне — дилетантів менше стало. Як у наукових стінах, так і поза ними.

Андрій КРИЖАНІВСЬКИЙ.

— Першим іде наш молодий спеціаліст: він звик бути на побігеньках.

УВРи КРІЗЬ ПРИЗМУ

— Можете не сумніватися, — запевнили в управлінні культосвітніх закладів республіканського міністерства культури, — що за останні роки робота клубних установ на селі значно поліпшилась. Як у масштабах республіки, так і в розрізі областей. Причому поліпшилась за всіма вісімнадцятьма показниками, передбаченими нашою звітністю. А останнім часом ще й на антиалкогольну пропаганду налягли, зробили її наріжним каменем культосвітньої роботи.

ПРЕЗЕНТ ГЕННАДІЯ ІВАНОВИЧА

Начальник Миколаївського обласного управління культури Геннадій Іванович Шепель майже слово в слово повторив оптимістичне запевнення товаришів з міністерства. З поправкою на масштаб: з розповіді начальника повний ажур вимальовувався як в цілому по області, так і в розрізі районів.

— У нас, якщо хочете знати, зо дві сотні клубних установ відмінної роботи — ми їх скорочено називаємо УВРами, — похвалився він. — Це практично кожен третій клуб чи Будинок культури. Втім, краще раз побачити, ніж сто разів почути. Побудуйте хоча б у Жовтневому, Вознесенському чи Первомайському районах, і ви пересвідчитесь, що може зробити вогнище культури на селі крізь призму боротьби з таким злом, як «зелений змії», — порадив Геннадій Іванович на прощання. І презентував півдесятка видань на антиалкогольну тему, серед яких були пам'ятка «Алкоголь — ворог здоров'я», методичні рекомендації на допомогу культосвітнім установам по боротьбі з антигромадськими явищами.

— Ми їх розіслали в усі усюди, — пояснив заступник Г. І. Шепеля Віталій Сергійович Лоскутников, — з настійною вимогою неухильно керуватися ними в роботі.

В отакому плані, за словами керівників управління, ведуть клуби виховну і перевиховну роботу. На додачу, звичайно, до повсякденної, спрямованої на культурне і змістовне дозвілля трудівників села.

ВИНО, КІНО І ДОМІНО

Довго пригадував завідувачий Первомайським районним відділом культури Олександр Дмитрович Лебединець, бачив чи не бачив він оту пам'ятку, читав чи не читав методичні рекомендації. Потім ще довше їх шукав. Зрештою, видобув з купи паперів. У Жовтневому, Вознесенському, Березанці та Снігурівці його колеги і пам'яті не напружували, і спроби шукати не робили.

— Нічого подібного ми не одержували, — заявили впевнено.

Ну, гаразд, бог з нею, методичною літературою. Може, якимись іншими унаочненнями працівники культосвітнього фронту нагнали жаху на місцевих випивох, переконали їх, що треба позбутися згубної звички, чи просто своєю активністю створили такий клімат, що п'яниці перевелися. На жаль, ніхто ні на кого жаху не наганяв. У більшості з дев'ятнадцяти сіл, де мені довелося побувати. В тім числі і в селах, де функціонують УВРи — клубні установи відмінної роботи.

Одна з таких «установ» — у селі Грушівці Первомайського району. В тій самій Грушівці, звідки, між іншим, редакція одержала скаргу про погану роботу Будинку культури, яка трималася на трьох китах, що зветься вино, кіно і доміно. І на яку Олександр Дмитрович відповів, що факти не підтвердились.

Так от, як виявилось, до цього висновку товариш Лебединець дійшов «зі слів колишнього голови сільради», котрого проінтерв'ював як уповноважений:

— Ну, як там у вас, вогнище культури палахкотить?

— Палахкотить, ще й як!

— «Зеленого змія» ще не загнали у глухий кут?

— Скоро заженемо!

А ганяють того «змія» у Грушівці дещо своєрідно: як той казав, шляхом його знищення — шляхом випивки. Тим-то село міцно утримує в районі першість за кількістю самогонних апаратів на душу населення і за сумами штрафів за самогоніваріння. Тому-то ніхто з грушівців не пам'ятає, коли була остання репетиція сільської художньої самодіяльності...

ЩО БУЛО... ПІСЛЯЗАВТРА

А в Кінецьполі Первомайського району навіть клубу нема. У селі, де налічується 1362 двори й живе чотири тисячі чоловік, людям увечері чи у вихідні нікуди подітися. Хіба що до магазину, аби взяти пляшечку, згуртувати компанію і культурно «роздавити» ту пляшечку десь у балці або в лісосмузі.

— Картина прямо таки сумовита, — кажуть голови райвиконкому Вячеславу Костянтиновичу Педашевському.

— Не хвилюйтеся за Кінецьпіль, — заспокоїв Вячеслав Костянтинович. — У нас в цьому розрізі є ще гірші села.

— ???

— Не будемо вдаватися в деталі... А з Кінецьполем питання вже вирішене.

— ???

— От ви знову дивуєтесь. А дарма. Ми вже площу під клубну установу розмітили, кілочки забили...

Отже, культурно-освітнє майбутнє Кінецьполя позначене кілочками. А в Ново-Григорівці Вознесенського району — «галочками». Кілочки тут не потрібні, бо є сучасний Будинок культури. Є в ньому і директор — Борис Юхимович Домуший. Так от, за звітами Бориса Юхимовича, очолюване ним сільське вогнище культури не те що палахкотить, а гуде, як у топці. Записи в «Журналі обліку клубної роботи» звучать як пісня:

28 червня. Лекція на тему... Присутні 70 чоловік.

29 червня. Вечір відпочинку. Присутні 65 чоловік.

30 червня. Лекція на тему... Присутні 75 чоловік.

Здорово, правда? Просто-таки від культурного дозвілля новогригорівцям нікуди сховатися. Один-однісінький нюанс зашкодив мені гаряче заплодувати невтомній діяльності Бориса Юхимовича: наша зустріч з ним відбулася... 27 червня. Отож директор благополучно відзвітував за те, що було... завтра і післязавтра.

Отакі от враження від поліпшення роботи деяких УВРів Миколаївщини. Як на мене, в якому розрізі її не бери, крізь яку призму не розглядай, а його преподобіє формалізм навіть неозброєним оком за версту видно. Цікаво, як до цього ставляться в масштабах міністерства?

В. КИРИЛЕНКО.

Почалося літо, і знову постало одвічне питання: куди поїхати? Ініціативу взяв у свої руки мій колега Степан. Він завжди її бере, бо має власну машину. — Поїдемо з ночівлею під Тиху Бульбівку, — сказав Степан. — Там у лісі, біля річки, є чудова галявина. На п'ять кілометрів навкруги жодної живої душі. Соми такі, що бегемота можуть ковтнути. Але не бітєся, бегемоти там не водяться...

Зібралися швидко. Прихопили Мусю й Люсю, взяли магнітолу й поїхали. Однак рекомендована Степаном галявина виявилася далеко не безлюдною. На ній уже стояло кілька палаток і один курінь.

— Нічо', — вивантажуючись, посміхнувся наш верховода. — Ми їх зараз викуримо.

— Як? Димом? — Ні. Культурніше. Музикою. У мене записи — в жодному театрі таких не почуєш.

І Степан увімкнув, а точніше «врубав на всю катушку» свого знаменитого потужного магнітофона. На п'ять кілометрів навколо розляглося:

«Тиша навкруги, сплять поля й луги...»

Якщо хто уже й спав у цю вечірню пору, того Степан відразу позбавив можливості відпочивати. Проте наші сусіди по галявині виявилися теж музично озброєними. Один із них підкріпив свою техніку, і ми почули:

«Берега белая — подруга...»

На це Степан відповів своєю улюбленою:

«Была мене мати березовим прутом...»

Але тут хтось із флангу громоподібно філософськи заспокоїв:

«Все пройдет — и печаль, и радость». Степанові очі заблищали:

— Можу закластися на мільйон роз, що ми їх усіх заглушимо.

Так почалася ця звукова битва, де кожен воював сам за себе, не шкодуючи вух. Звуки «Кобзи» перекривала «Машина часу», «Смерічка» змагалася із «Краянами», слова «Водограю» перемішувалися із «Камдугезе». Періодично все це глушив наш рідний житомирський «Льонок».

— Ех, треба було його більше записати, — бідкався Степан.

Баталія тривала, а тим часом Люся і Муся випотрошили багажник і розстелили на траві скатертину. Очевидно, це саме зробили й жінки біля інших палаток. Бо тематика пісень змінилася:

«Я пью до дна, за тех, кто в море».

«Ой, хмелю ж, мій хмелю!»

«Дай на маленькую, дай на маленькую»

«Мани, мани, мани...» «Сам п'ю, сам гуляю...»

Після того, як пляшки спорожніють, завжди починають з'ясовувати стосунки.

«Не прогоняй мене, постой», — просив голос із синьої палатки.

«Я не красавець, может быть, наружно», — доповнював приємний баритон, — зато душой красив наверняка».

Його урвав якийсь сухар-матеріаліст:

«Куплю тобі хатку, а ще й сіножатку».

Але вирок прекрасного контралято із жовтої палатки був безжалісним:

«ЧАО, бамбіно, сорі!»

«Для кого-то проводы любви», — зловтішився представник куреня.

«ЧАО, бамбіно, сорі! ЧАО, бамбіно, сорі!» — у жовтій палатці щось заїло.

Ми скористалися передишкою і, швидко перемотавши плівку, врубали:

«Разлука ти, разлука...»

Битва розгорілася з новою силою

і тривала аж до ранку. Навколишні солов'ї порозліталися. Мурашки злякані попрокидалися, вишикувалися у колони й почали велике переселення. В радіусі трьох кілометрів не залишилося жодного живого комара. «Ромашки спрятали, поникли лютики». Улюблені Степанові соми викидалися із річки і очманіло стрибали лугом у далекі болота. Проте наш затаєний рибалка цього не бачив.

...Уранці ми поверталися додому ні з чим, а точніше — з болем у голові. Степан на півдорозі увімкнув радіоприймача. Транслявали «А ми до вас в ранковий час». Вічно юна артистка чудовим голосом гарно співала щось про меланхолію. Настрій у нас був саме такий...

Валерій НЕЧИПОРЕНКО.

м. Коростень Житомирської області.

ГУМОРЕСКА

ЯКЩО ХОЧЕТЕ СМІЯТИСЬ, ЖАРТУВАТИ, ПОСМІХАТИСЬ, ЗОКРЕМА І ВЗАГАЛІ, ЗНАЙТЕ: ВСЮДИ, ДОБРІ ЛЮДИ, В КОЖНІМ МІСТІ І СЕЛІ, ІДЕ НА «ПЕРЕЦЬ» ПЕРЕДПЛАТА! І ДОРОСЛІ, І МАЛЯТА, — ПОСПІШАЙТЕ В «СОЮЗДРУК»: БЕЗ ОБМЕЖЕНЬ, ЗАСТЕРЕЖЕНЬ ПРИЙДЕ «ПЕРЕЦЬ» ВАМ ДО РУК. В КОЖНУ ХАТУ, В КОЖЕН ДІМ, НА ЗДОРОВ'Я ВАМ УСІМ!

СТУДЕНТ І ГУСАК

БАЙКА-ЖАРТ

Студент-історик Гусака зустрів, Нагнувся й... хап його за крила: — Ану, іди сюди, нечиста сила! Чи знаєш ти, що рід твій учинив? Поганці гуси врятували Рим, За це ти зараз накладеш життям своїм. Щоб не зняли вони тієї ночі крику, То варвари, хай вічна слава їм, Спалили б геть той стародавній Рим, І не попав би я в халепу превелику. Бо замість Риму вчора я згорів, Впіймавши жирну одиницю За те, що римської історії не вчив. — І став Студент душити нещасну птицю. Гусак тріпнувся, рятуючи життя: — За що ж мене? Адже кричав не я! — За те, — сказав Студент, — ще раз тобі повторюю, Щоб не впливали гуси на історію.

Ярослав КОРОЛЕВИЧ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Кажуть, що справжній лікар лікує і словом. А от про слово, сказане пацієнтові лікарем поліклінічного відділення четвертої лікарні м. Полтави Миньком Н. І., ніхто не міг сказати, що воно дає позитивний терапевтичний ефект. Бо ж ставився він до відвідувачів так грубо, що хворі довго вагалися, перш ніж зайти в його кабінет. І частенько виходили звідти із зіпсованим настроєм. Про такого от

КОРОТКО КАЖУЧИ

● Ні риба, ні м'ясо. Але як уміє себе подати! ● До розумової праці відчував фізичну відразу. ● Весь механізм виховання звів до режисерської передачі. ● Коли слова ллються рікою, не дивно, що в них буває багато води.

М. ЛЕВИЦЬКИЙ.

● Падаючи на очах, викликаєш співчуття. Падаючи в очах — презирство.

● Контакти інколи окислюються і від солодких промов.

● Ніхто так не бажає залишитися на висоті, як той, хто стоїть на краю прірви.

● Лінія його поведінки була найчастіше пунктирною.

Леонід СУХОРУКОВ.

«зцілителя» надійшов лист до редакції.

Після втручання в цю справу Перця завідувачий Полтавським міськздороввідділом А. К. Дегтяр повідомив, що на медичній нараді в лікарні д-р Минька Н. І. засуджено і його притягнуто до суворої дисциплінарної відповідальності. А за недоліки в організації прийому хворих заступника головного лікаря по поліклінічній роботі Белоножка В. В. з цієї посади звільнено.

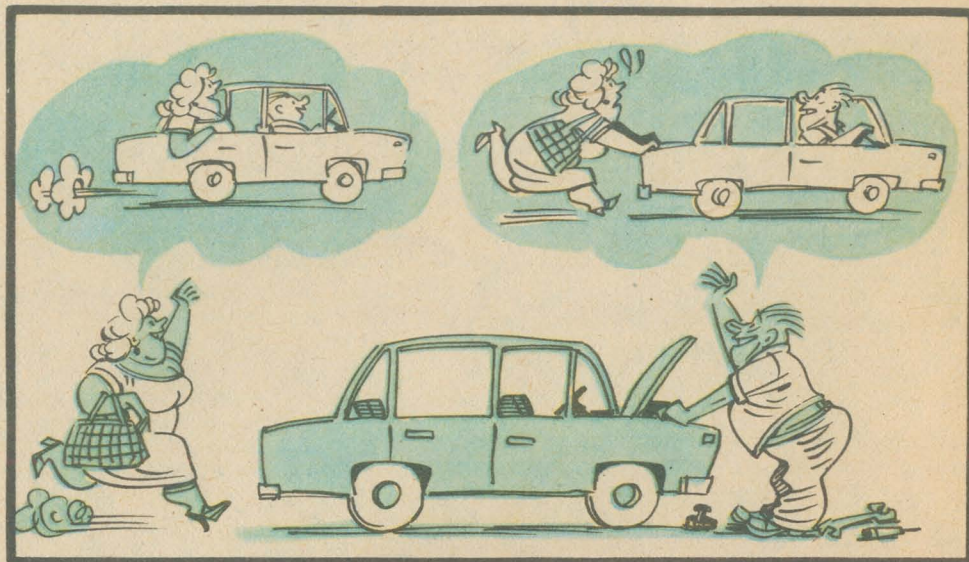
Туристськими стежками

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— От чортівня! Та ми вже тут були!

Мал. А. АРУТЮНЯЦА

Без слів.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Двічі на одному місці ми ніколи не відпочиваємо.

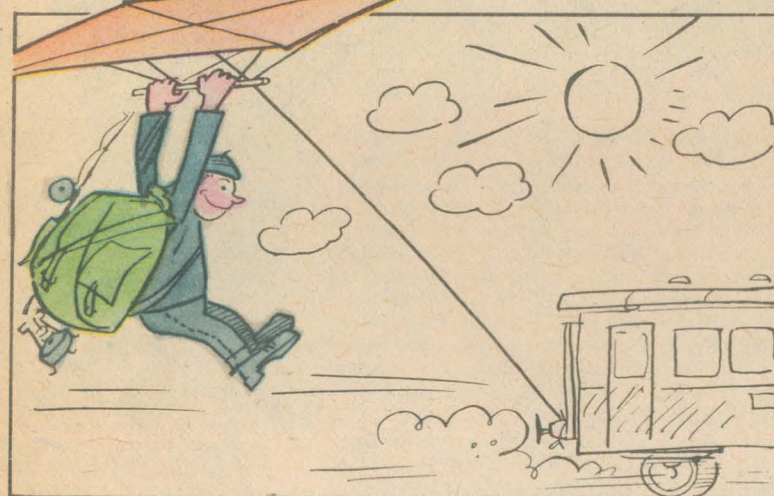
Клязник за роботою

Мал. В. СОЛОМАШЕНКА

— Сусід перебрався в намет: мабуть, буде вимагати поліпшення житлових умов...

Мал. В. ЧЕРНІГІВСЬКОГО

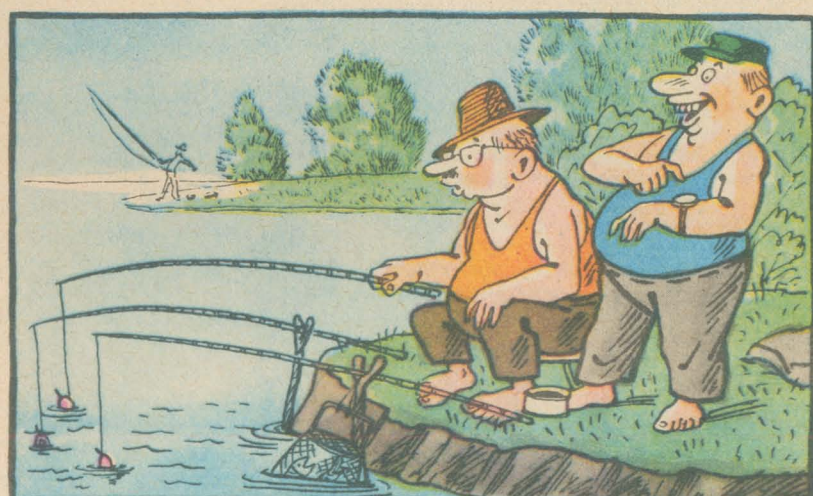
— Тепер ніхто не скаже, що я їду зайцем...

Мал. А. ПОМАЗКОВА

— Мені, голубко, теж нелегко.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Ніякої тобі ритмічності! Точнісінько, як у нас на заводі.

Мал. М. ЛИТВИНА

Джигун-залицяльник.

ВИСТАВКА ШИРНЕТРЕБА

ДИТЯЧА КІМНАТА

Відкрито її на нашій виставці спеціально для того, щоб відвідувачі мали змогу спокійно оглядати стенди з експонатами, не хвилюючись за своїх дітей. Та й справді, дітей з цієї кімнати і морозивом не виманиш! Усе тут цікаве, на всі смаки є розваги.

ЩОБ ВИПРАВДАТИ НАЗВУ

«Лелека» — це назва дитячої коляски, яку випускає харківське виробниче об'єднання імені Ленінського комсомолу. Оскільки, як відомо, лелека полюбляє стояти на одній нозі, то й коляска зроблена так, щоб максимально виправдати свою назву: одне колесо одразу ж ламається, і вона западає на одну ніжку. Це, перш за все, гарантує колясці сталість. Поклавши до неї дитину, можна не хвилюватися, що вона раптом разом із коляскою кудись покотиться. Надіслав нам зразок такої «Лелеки» житель міста Богуслава Київської області В. Ким.

ГОЛОВОЛОМКА, ЯКОЇ НЕ РОЗВ'ЯЗАТИ

Ну, а для тих, хто вже сам уміє ходити й бігати, в пригоді стане гра виробництва Коростенського райпобуткомбінату (Житомирщина). Кубики, з яких треба скласти картинку — ілюстрацію до відомої казки, у комплектах підібрані так, що хоч гопки скажи, а не складеш. Наприклад, пробуєш скласти картинку до казки про Червону Шапочку, а там двох-трьох деталей бракує, а замість них — зайві кубики до казки «Гуси-лебеді» або ж до казки про Бабу-Ягу. Отже, дитина до приходу батьків буде надійно прив'язана до головоломки, котру без допомоги самих побутокмбінатівців не розв'язати.

ІЗДА НА МІСЦІ

А для старших дітлахів — чудовий аттракціон. Дитячі велосипеди «Мишутка» донецького об'єднання «Металіст», який надіслав нам житель Житомирської області Д. Вашулевський, та велосипед «Зайка» Львівського мотозаводу, що його люб'язно нам запропонував житель м. Гомеля В. Мельничук. У першого велосипеда за кілька годин зламалася етулка, у другого ж одразу виявилось з десяток дефектів. Але в даному випадку достоїнство обох саме в тому і полягає, що на них можна їздити лише... на місці. Отже, знову ж таки, батьки за своїх дітей можуть бути цілком спокійні.

АНОНС

У музичному салоні виставки незабаром відбудеться концерт гітаристів під девізом «Імпровізація». Своєрідність цього концерту полягає в тому, що його програма заздалегідь не оголошується. Річ у тому, що виконавцям доведеться грати на гітарах Житомирської музичної фабрики, а вони (маються на увазі двісті гітар, люб'язно надісланих нам інспекцією по якості) зроблені так, що струнний механізм не підкоряється музикантові: струни погано закріплені, рвуться або слабо натягуються. І народжуються мелодії, далекі від тих, які намагаються зіграти гітаристи. Все це надає концертові оригінальності й неповторності. Стежте за афішами!

ПОПОВНЕННЯ КОЛЕКЦІЇ!

Колекція речей, знайдених у харчових продуктах, поповнилася новими експонатами. Кривий іржавий цях видобув із солішки «Овочево-грибної з квашеної капусти» виробництва Острозького консервного заводу, що на Ровенщині, У. Даушків. У пельменях виробництва полтавського м'ясокомбінату житель м. Кременчука Ю. Урмашов знайшов чималий шматок заліза. А. Н. Надежко з м. Миколаєва подарував виставці двадцятивосьмиграмовий камінь, який він витягнув з пачки чаю Одеської чаєрозжувальної фабрики. Товаришам, що надіслали ці експонати, виставком красно дякує. Вони, ці експонати, стали чудовим поповненням нашої незвичайної колекції.

ОБМІН ДОСВІДОМ

І НЕ ПРИСІДАЄМО!

Багато у нас було розмов про зміцнення трудової дисципліни. На зборах про це говорили, індивідуальну роботу з кожним проводили. Та, чесно кажучи, в колективі нашому все ж таки мало місце несвідоме ставлення до службових обов'язків. То раптом глянеш, а Петренко заснув за столом. То одразу ж після обідньої перерви Глушак розкладає на робочому столі бутерброди, різні баночки-скляночки і, не поспішаючи, брався до їжі. То Галина Петрівна на пів робочого дня прикипить до телефону, обговорюючи з подругою із сусіднього відділу, що через стінку, останні новинки моди. А то Гаманюк із Капраловим нахабно сідають грати в шахи, користуючись відсутністю завідувачого.

А ось уже більше місяця, як відділ наш наче піднімали. По телефону більше кількох хвилин ніхто не балакає, шахісти наче забули про своє захоплення, Глушак на ходу ковтає бутерброд і так само на ходу запиває його кількома ковтками компоту. А відвідувачі із сусідніх відділів, яких раніше було не виженеш з нашої кімнати, тепер подовгу в нас не затримуються.

А все почалося після того, як ми придбали стільці виробництва Стрийського меблевого комбінату (Львівщина) по тридцять карбованців за штуку. Стільці тут же усі порозсіпалися. І тепер, дякувати меблярям, ми працюємо не присідаючи.

А. ГУНЧЕНКО.

НАШ ДЕГУСТАЦІЙНИЙ ЗАЛ

Забута страва

Скільки чудових страв можна приготувати із звичайних курячих яєць — від примітивної яєчні аж до омлету, фаршированого цибулею. Але в жодному з новітніх кулінарних довідників ви не знайдете рецепту приготування яєць печених. Мабуть, кулінари вважають, що в хатніх умовах пекти яйця досить морочливо. І, певно, мають рацію. Ця страва так і залишилася б забутою, якби не випадок...

Придбали жителі міста Краматорська, сім'я Халіних, витвір Вінницького заводу радіотехнічної апаратури — інкубатор, що має назву «Наседка». Заклали туди яйця і почали чекати, поки з тих яєць, згідно з інструкцією, виплутається курчатка. Та їх ждав сюрприз: температура в інкубаторі швидко піднялася, причому настільки, що якби курчатка і виплуталася, вони б одразу ж перетворилися на курчат «табака». Цілком природно, що яйця, закладені в електроковчок, тут же спеклися, і сім'я довго смакувала ними, аж поки не заклала нову партію яєць, аби переконатися, що все це не випадковість.

Переслашши цей інкубатор на нашу виставку, Халіні пропонують ввести печені яйця в регулярне меню тих вінницьких виробників, котрі ось такі інкубатори випускають.

ПРИГОДА

ОСТАННЯ «СПРАВА»

ЗЛОМЩИКА

Сусіди бачили, як увечері до оббитих дерматином дверей квартири, хазяї якої саме були у відпустці, впевнено підійшов нахабного вигляду немолодий чоловік і, добувши зв'язку ключів із валізки, встромив один з них у замкову щілину. Саме ця впевненість нахаби і збила сусідів з пантелику: вирішили — то, мабуть, родич абощо. Навіть співчували, що в нього нічого не виходить — усі ключі із своєї зв'язки перепробував, а дверей не відчинив.

Він витягав із валізки «спутник зломщика» вигадливі пристрої й мудровані прилади, підважував двері хитрими пристосуваннями, нарешті наліг на них плечем. А потім, знесилений, опустився на сходи і заплакав.

Тут і застав його ранок та старшина міліції. Злодій, якого, як виявилось, давно розшукували, навіть не чинив опору. Він тут же погодився розповісти про все і про всіх, тільки попрохав:

— Не мучте, розкажіть, який то замок стояв у дверях? Я хитромудрі сейфи відмикав за лічені хвилини, а цього не зміг!

— То такий замок, — примружив око старшина, — що не тільки зломщик, а й хазяїн не відкрис. Та що там хазяїн — навіть ті, котрі робили його, — працівники Київського заводу металевих виробів — знають: якщо цей замок замкнати — то назавжди!

УВАГА — НОВИНКА!

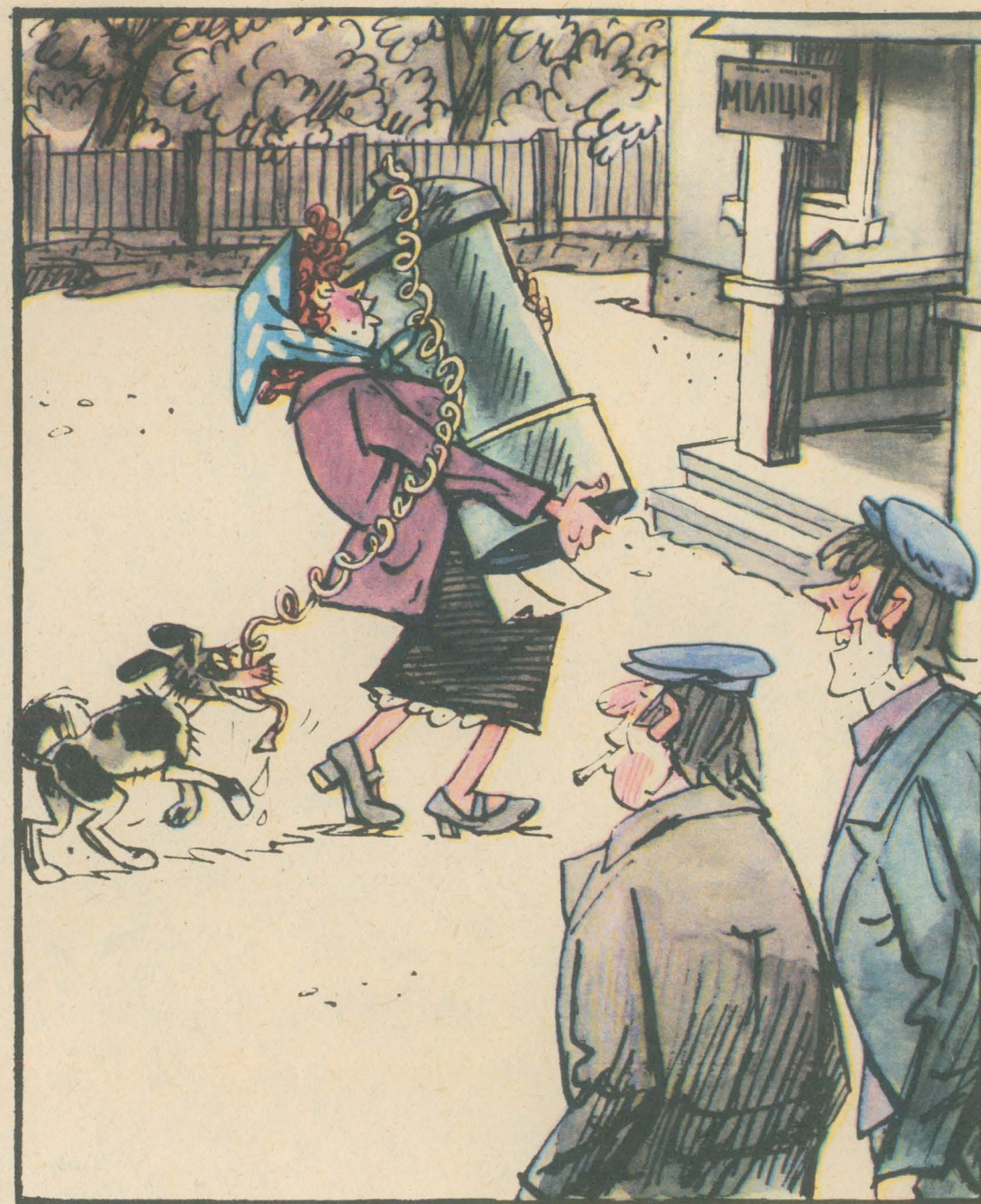
Спокій гарантовано

Мабуть, і дорослі, і діти добре пам'ятають антипожежний плакат, на якому намальована праска, охоплена полум'ям. Підпис під плакатом будького примусить здригнутися: «Ти не забув вимкнути електричний прилад?!» Інколи видовище палаючої хати з дорогими серцю меблями раптом виникає в нашій уяві на роботі, в гостях, під час концерту. І ми вже нічого не бачимо, нічого не чуємо. Ми з усіх сил напружуємо пам'ять, намагаючись пригадати: вимкнув чи не вимкнув? І прожогом бжемо, ідемо, летимо додому, аби переконатися, що праска таки справді вимкнена.

А скільки неприємностей завдає вона чоловікам, коли, не маючи досвіду, вони беруться попросувати собі сорочку чи брюки і пропадають їх!

Та, дякувати долі, конструкторська думка деяких підприємств на місці не стоїть. Вона завжди у пошуку, котрий, буває, закінчується цікавим рішенням. Наприклад, на васьківському заводі «Електропобутприлад» сконструювали нову праску, яка гарантує споживачеві спокій. Якщо навіть він залишить праску невимкненою, пожежі не станеться. Якщо він поставить її на брюки, а сам у цей час забалакається з приятелем, брюкам нічого не загрожуватиме. Праска так слабо нагрівається, що споживачам гарантовано повну безпеку.

Правда, вона і не прасує. Але цей її недолік — ніщо в порівнянні з вищезначеними достоїнствами.

— Ти диви, яка Христя свідома стала — свій самогонний апарат сама понесла здавати!

— Та у неї ще один, досконаліший, є.

ХРОНІКА НОВИН

ОБ'ЯВА

Продам задешево однорічного фокстер'ера Бена, кімнатну болонку Кет та сіамського kota Джона. Дзвонити 55-44-38-45. Якщо відповість жіночий голос, треба сказати: «Вибачте, мабуть, я помилюся».

Є. ШАРОВ.

УДВІЧІ БІЛЬШЕ

Удвічі більше людей стали читати вірші поета-початківця Василя Чубенка. Він одружився.

ПЕРЕМОЖЕЦЬ

В упертій боротьбі перше місце зайняв

важкоатлет Степан Кремезний. Він не поступився ним навіть після того, як водій автобуса нагадав, що це місце — для дітей та інвалідів.

Михайло КОСТІВ.

ТУРИЗМ — НАЙКРАЩИЙ ВІДПОЧИНОК

Щосуботи подружжя Колясенків вирушає на нову зустріч з природою. За плечима Семена Борисовича — величезний досвід туристичних мандрівок. За плечима його дружини — величезний рюкзак з продуктами і спорядженням.

О. ЧЕРНИШЕНКО.

Розповіді про звірят

ПОДРУЖИЛИСЬ

ХОМКА

Іжачкові
Носик мили.
Чистим носик став,
Аж білим.
Запитала мама:
— Синку,
Хто ж тобі
Поміє спинку?
Засміявся:
— Сам помию,
Я — великий.
Я — зумію.
Тільки хто,
Хотів би знати,
Буде спинку
Витирати!

Леонід
Куліш-зіньків.

Васько — пустун надзвичайний. То в черевик залізе, то в піч шугоне і вилізе звідти чорний, як сажотрус. А якось ранком надумав ганятися по подвір'ю за курчатами. Напевне, сподобались йому оті пухнасті метушливі клубочки. Такий переполох здійняв, що я не витримав і зачинив малого розбійника до клітки з кроликом.

Згадав про кошеня тільки ввечері. Відчиняю клітку й бачу: Васько лежить поряд із звірком і... бавиться його довгими вухами. А той від задоволення аж очі примружив.

З тих пір Васько наче підмінили: він цілими днями просиджував біля клітки, чекаючи, коли кролик вийде з ним погратися. Я випускав вухастого. Скільки було радощів у звірят! Наввипередки ганяли вони по всьому подвір'ю, вовтузилися, перекидалися.

Ось так і здружилися вони — кошеня і кролик.

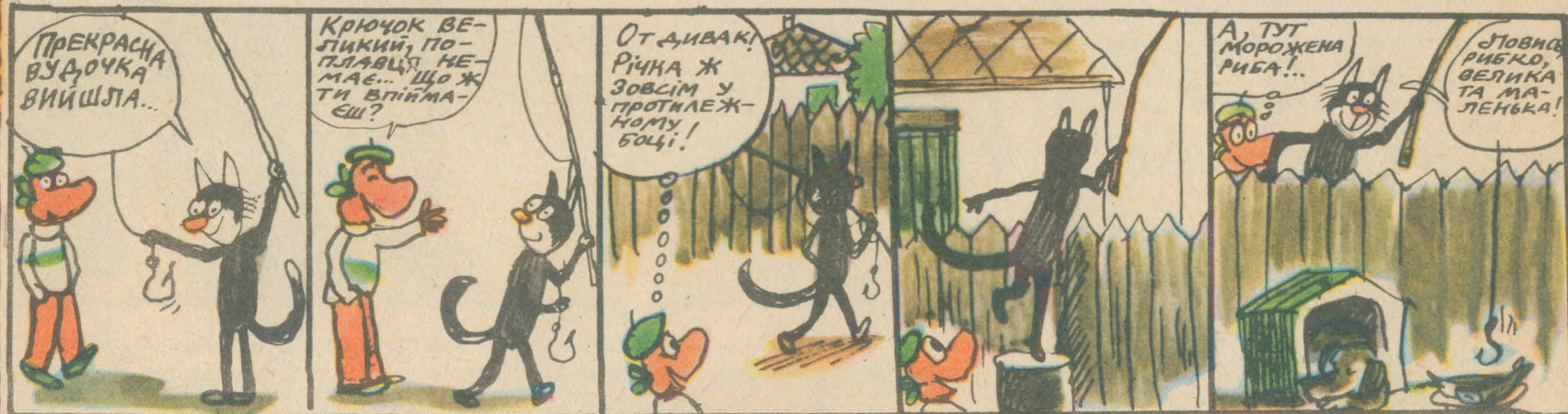
Подарували мені хом'ячка. Досить швидко ми звикли одне до одного. Хомка шматував на клаптики мої папери, забираючись у стіл, а я годував його соняховим насінням.

Сніданок звірятку приносив неабияке задоволення. Підійде до насипаних зернят і починає їх лускати. Сміття кладе на купку, а бубочки — за щок. А вони в нього великі, кумедні. Набере повний ротик, відбіжить у куток, сяде на задні лапки і їсть.

Другого дня вранці виніс я Хомку надвір, а сам пішов до кімнати. Через кілька хвилин повернувся й побачив, що за звірятком, граючись, ганяється Васько. Звірятко бігало, бігало по землі, а потім шасть — і мені на плечі. Вмостилося там зручніше і почало спостерігати чорними намистинками очей за котом. А той тільки облизнувся.

В. ВАСИЛЬЧУК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

У ГОСТЯХ

У Віті —
день народження.
Ми всі
туди запрошені,
і ввечері,
о шостій,
прийшли до нього
в гості.

Нам одчинила двері
мала сестриця Віті

і зразу запитала:
— Хто ноги з вас
на втер?
В нас килим
не для того,
аби його бруднити:
ану біля порога
знімайте
черевики!
Та подарунки зразу
давайте —

я сховаю!
Та кришталеву вазу
не скиньте!
Я вас знаю!..
Ви думаєте —
просто
отак ходити в гості?
А це —
наука справжня,
відповідальна справа.
Тож меблі у вітальні

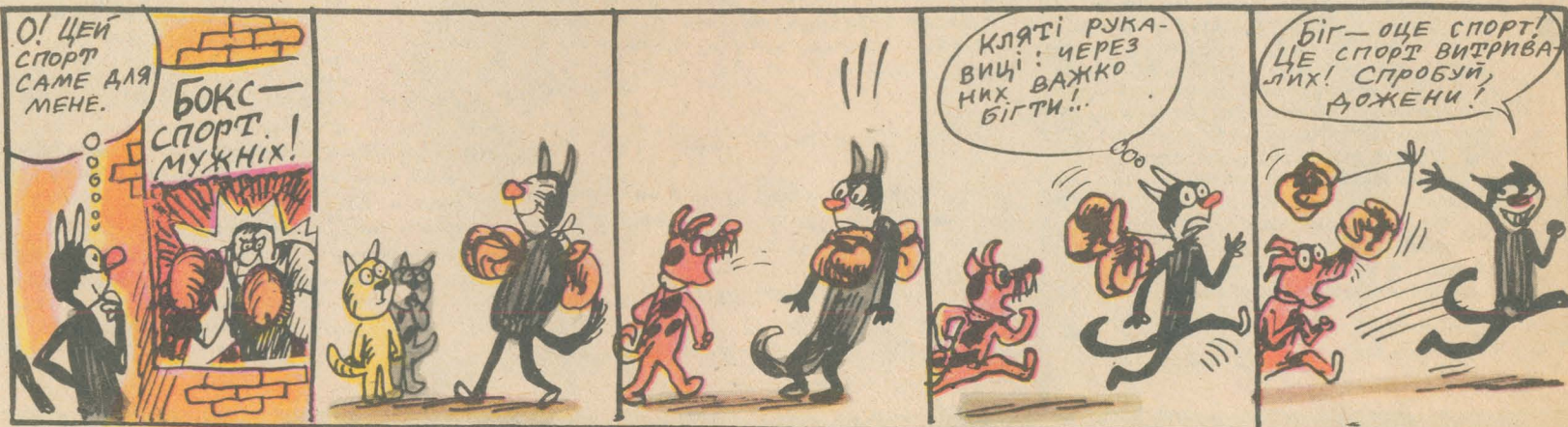
не мацайте руками
і пальцями по стінах
не мажте —
будуть плями!.. —

Іще
сестриця Віті
хотіла говорити,
та ми
її не слухали —
таке

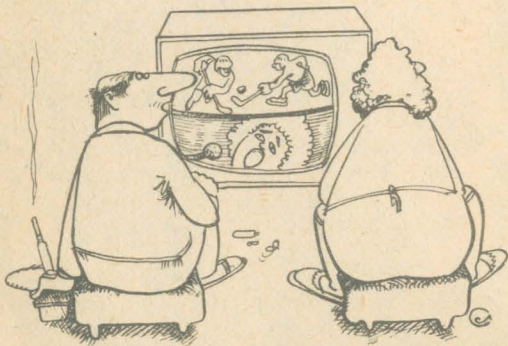
не варто слухати!
Ми від її
«гостинності»
помчали геть щодуху,
бо й справді,
ох, непросто
отак
ходити в гості!..

Анатолій КОСТЕЦЬКИЙ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. Л. СТОРОЖУКА

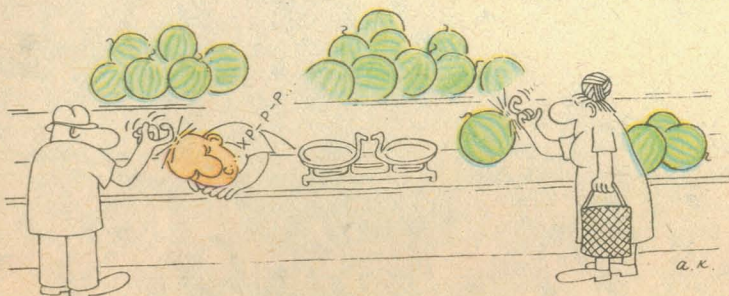
— Тепер і мені добре, і тобі весело!

Мал. В. МИЛЕЙКА

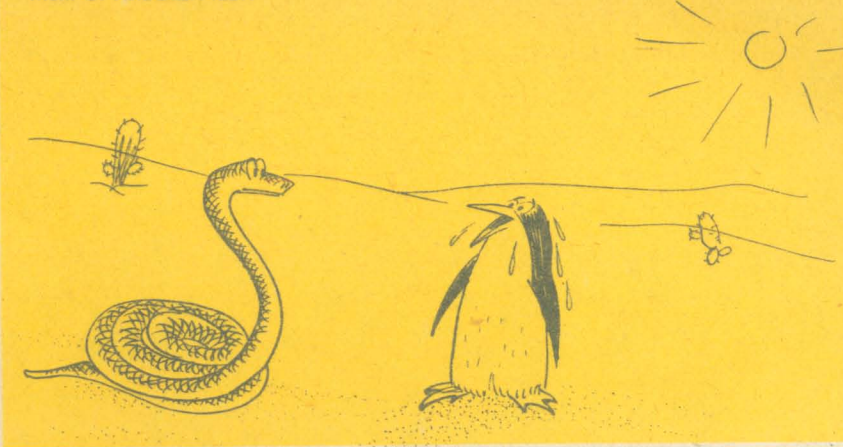
— Ти думаєш, що він іще підросте!

Мал. А. КОНОНЕНКА

Без слів.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

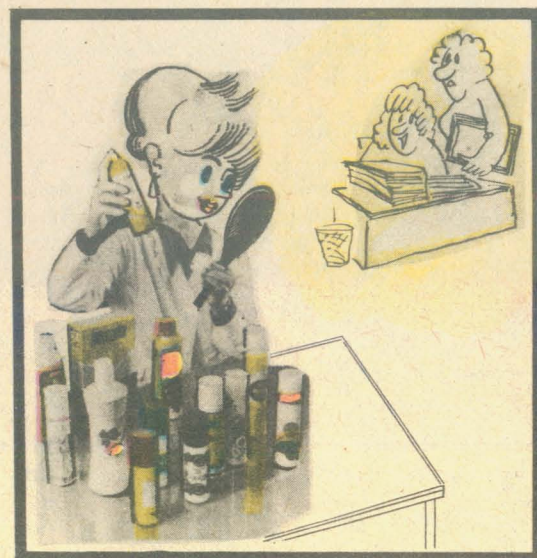

— Не скажете, як пройти в Антарктиду?

Мал. В. ПОЛОВИНКА

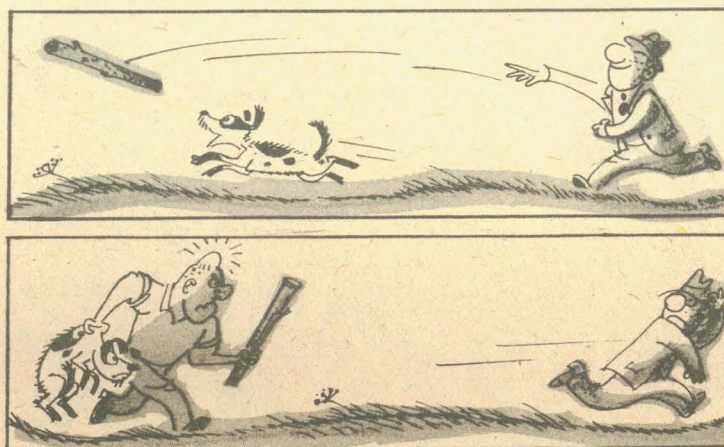

Мал. А. АНДРЕЄВА

— Бач, як працює над собою!!

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Без слів.

У чотири
рядочки

ЧИ НЕ ПІЗНО!

Нагадати мушу знов я:
Певний — наша в тім вина,
Що цінуємо здоров'я,
Коли гріш йому ціна!

ВЗАЄМНІСТЬ

Вони живуть уже давно
Без дружби, без кохання.
Ім залишилося одно:
Взаємні дорікання.

Юрій РИБНИКОВ.

КАЛАМБУРИ

Мав славу — наче піна з мила,
Яку життєва хвиля змила.

У самогонниці є чари:
Не очі карі — повні чари.

Міцного з себе корчив дуба!
Взяв молоду — і врізав дуба.

Сміялись: — То переш, то вариш...
Не п'єш... Який ти нам товариш?

Дмитро СОЛОДКИЙ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Хоча на вивісці магазину села Вишневе (Чернігівська обл.) зазначалося, що підпорядкований він споживчому товариству, завідувача Криволап М. С. хазяйнувала в ньому, як у своїй лавочці: торгувала, коли душа бажала, обважувала та обраховувала покупців, а виручкою користувалася, як власною зарплатою. Такі «правила» торгівлі, зручні й вигідні для неї, набридли жителям села, і вони поскаржилися Пер-

цеві. А Перець попросив Ріпкинський районний комітет народного контролю поцікавитися роботою завмага.

Як повідомив голова комітету Ф. К. Вовк, претензії пайовиків виявилися цілком справедливими. За порушення правил радянської торгівлі Криволап М. С. з посади завідувачої магазином звільнено. Вона повністю повернула й суму виявленої в неї нестачі.

ПОЧІМ У БОННІ ЗАКОНОДАВЦІ?

Одразу ж і признаємося: цим заголовком ми завдячуємо західно-німецькому журналові «Шпігель» — саме він поставив таке запитання, аби просвітити своїх читачів. Газета ж «Дойче фолксцайтунг — Тат», зробивши деякі підрахунки, дійшла висновку, що ті законодавці дуже тепер підупали в ціні, бо ж, за законами ринку, те, що є у великій пропозиції, як правило, дешевшає...

Нас, правду кажучи, ціна не дуже цікавить. Бо якщо навіть той товар і подешевшав, то все-одно ніхто з нас купувати собі якогось боннського законодавця не збирається — ні до чого вони нам, навіть найвищого рангу. А, як свідчить західнонімецька преса (і то не тільки «Шпігель» та «Дойче фолксцайтунг — Тат», а й інші західнонімецькі видання), продаються вони різних рангів: від депутатів земельних парламентів — ландтагів, до депутатів самого боннського парламенту — бундестагу; від депутатів рядових, і до голів фракцій урядових партій. Продаються і купуються законодавці від обох партій правлячої нині урядової коаліції — і ті, що іменують себе «демократами християнськими» й об'єднані в блок ХДС/ХСС — Християнсько-демократичного й Християнсько-соціального союзів, — і ті, що називають себе «демократами вільними» і об'єднані у ВДП, тобто у Вільну демократичну партію.

Вибір, значить, великий. Але, повторюємо, і сам той «товар», і ціни на нього — без інтересу для нас. За усім тим інше, інтересніше питаннячко вималюється. Але спочатку подивимося, про що ж, у зв'язку з тією купівлею-продажем, писала західнонімецька преса.

Якщо дотримуватися хронологічного порядку, то доведеться почати із дуже високого рангу.

Отже, Райнер Барцель. Колись — не хто інший як голова правлячої партії ХДС, потім — голова фракції цієї партії в бундестазі, а накінець — сам президент цього вищого законодавчого органу ФРН.

Так от, цей Р. Барцель влаштував великим концерном лазівки для несплати державних податків. Робив це, звичайно, не за «спасибі». Те, що йому перепало за такі труди, іменувалося «гонораром за консультації».

Тут треба дещо пояснити. У ФРН діє законодавча система, яка дозволяє бундестагові ухвалювати такі собі поправки до податкового законодавства. Можна, скажімо, зменшувати або й зовсім звільняти від сплати податків на певний час ті фірми, які визнано такими, що роблять «особливо корисну суспільну справу», або такими, що зазнали збитків, слугуючи тій «корисній справі». От за це й ухилилися спритні законодавці й ділки: даєш якомусь законодавцеві на лапу — і потрапляєш у розряд чи то «суспільно корисних», чи то «потерпілих» від

своїх пожертв «на користь суспільства». Так що під благозвучною назвою «гонорарів за консультації» крилися звичайнісінькі кабарі.

І от саме в такий спосіб Райнер Барцель, як твердить «Шпігель», нахапав аж півтора мільйона марок. Воно й зрозуміло: «товар» же неабиякий — сам президент вищого законодавчого органу країни! — значить, і продавався за неабияку ціну.

Ну а що ж далі? Та нічого особливого! Довелося, щоправда, розпрощатися Барцелю з партійними та державними постами, але, як то кажуть, дуже швидко оговтався: вдячні хазяї-покупці не залишили його в біді — влаштували на високооплачувану посаду голови спостережної ради одного великого промислового концерну. Тож полишимо Барцеля та й підемо далі.

А далі — не можна обминути зверхскандальної історії, широковідомої як «афера Фліка».

Фліки — династія промислових можновладців, які фінансували й Гітлера. Були вони серед тих, хто привів біснуватого до влади й добряче нажився на розв'язаній ним війні. Після війни воєнні злочинці — глава династії Фрідріх Флік і його син, теперішній її глава Фрідріх-Карл Флік, — ніжно опікувані американськими окупаційними властями, замість справедливого покарання відбулися, фактично, легким переляком. Отож, зберігши свої підприємства та мільйони, непогано почувалися й почуваються тепер у боннській державі — живуть-поживають, нові мільйони наживають. А щоб легше та більше тих мільйонів нажити, купують високих урядовців та діячів блоку ХДС/ХСС. Втім, концерн Фліка не гребує й діями з іншої урядової партії — ВДП.

Два діячі тієї партії — Г. Фрідеріхс та О. Ламбсдорф — були не тільки законодавцями — депутатами бундестагу, а й міністрами господарства. Спочатку — Г. Фрідеріхс, а потім — О. Ламбсдорф. І обидва запродалися промисловцям-товстосумам. Підмазуючи Г. Фрідеріхса, а потім — і О. Ламбсдорфа, Фліки шахраювали зі сплатою податків та ще й діставали мільйонні субсидії від боннської держави на «розвиток суспільно корисного виробництва». А просто кажучи, налагодили широке виробництво новітніх танків «Леопард» та іншої техніки для бундесверу.

Спочатку в Бонні спробували було приглушити поголос про ту «аферу Фліка». А коли не витанцювалося із цим, заходилися затягувати й заплутувати розслідування. І ось уже три роки прокуратура ФРН воловодиться із тією справою.

За цей час назбиралося уже майже сто тисяч сторінок усіляких протоколів, висновків експертів та інших документів; з'ясувалося, що, окрім отих двох міністрів, іще чимало й інших високопоставлених партійних та урядових персон непогано годувалися з того ж самого корита. Але із чорних, здавалося б, хмар, що начебто нависли над боннськими «коридорами влади», поки що сіється тільки

дрібненький дощик: за висновком прокуратури, перед судом мають стати лише оті два міністри й один хабародавець — колишній генеральний директор концерну Фліка фон Браухіч. (До речі, племінник колишнього гітлерівського генерал-фельдмаршала Браухіча). Та й коли воно іще до самого того суду дійде?!

Тим часом у Бонні розкручуються нові скандали. Виявилось, що зовсім не однірається од кабарів і сам А. Дрегер, теперішній голова фракції ХДС/ХСС у бундестазі, отой самий запінений реваншист, що торхотить про «Німеччину в кордонах 1937 року». Брав він і у Фліка, і у інших промислових тузів. За ті ж таки «консультації», що, як знаємо, зводяться до одного: повертати закон, як дишло, аби велеможні хабародавці могли шахраювати з податками, прибирати до рук державні субсидії, вигідні державні замовлення і таке інше.

А цього літа розгримілася у Бонні уже й зовсім дика історія: Г.-О. Шолль, діяч Вільної демократичної партії, колишній голова організації ВДП в землі Рейнланд-Пфальц, теж законодавець (бо хоча й не депутат бундестагу, так депутат же земельного парламенту — ландтагу в тому ж Рейнланд-Пфальці) виявився грабіжником у прямому розумінні цього слова — пограбував ювелірний магазин. А в ході справи слідство виявило ще й дещо таке, що затьмарило й саму історію із тим пограбуванням.

Річ у тім, що той Шолль був не тільки партійним діячем, а й генеральним секретарем федерального об'єднання фармацевтичної промисловості й мав особистий сейф у одному із швейцарських банків. От слідчі й зазирали у той сейф. І знайшли там не тільки частину награбованих цінностей, а й те, чого не шукали — бухгалтерські книги із чималим списком тих, кому те об'єднання давало кабарі, аби проштовхнути на ринок дуже сумнівні й ніким не перевірені ліки.

Отже! Дійшло, значить, до брудного бізнесу, внаслідок якого хто й зна скільки людей позбулися здоров'я, а то й, можливо, самого життя!..

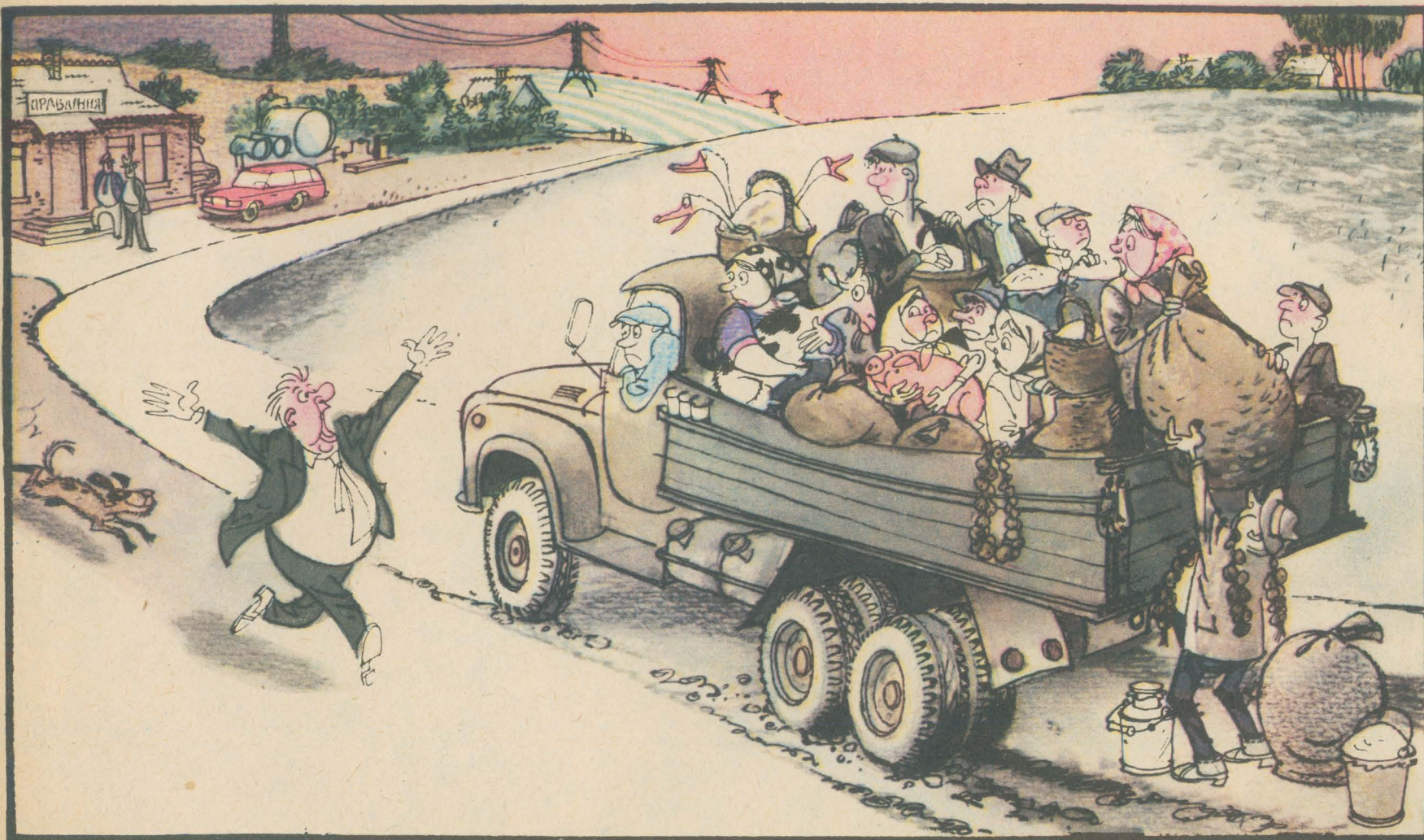
У тому списку — і видні діячі ХДС/ХСС та ВДП, і поважні урядовці, серед яких, звісно ж, — депутати бундестагу й земельних ландтагів. Є тут хабарники, так би мовити, на різні ціни: і такі, яким платили сотні тисяч марок, і такі, які задовольнялися якимись там двома-трьома тисячами.

Отут-то газета «Дойче фолксцайтунг — Тат» і дійшла висновку, що, згідно із законами ринку, боннські законодавці підупали в ціні. Бо дуже багато їх розвелось. А продаються, справді, всі, хто тільки може. Журнал «Шпігель» навіть твердить, що магнати великої промисловості ФРН скупили чи й не всіх боннських законодавців.

Може, «Шпігель» дещо й перебільшує, може, й «Дойче фолксцайтунг — Тат» не зовсім має рацію, але не будемо сперечатися із цими, широко розповсюдженими й добре поінформованими виданнями, — їм краще знати, що й до чого, їм зблизка видніше. Та й, як уже мовилося, ані самі продажні боннські законодавці, ані ціни на той «товар» нас не цікавлять. Нас інше цікавить: а яка ж то вона ціна хваленної західної — в даному разі боннської — демократії?

Врешті, якщо зважити на все вищесказане, то ламати собі голову над цим запитанням не треба: і так усе ясно.

Яків БАЛАХ

— Я прийшов сказати вам дуже неприємну новину: по телефону повідомили, що шефи сьогодні не приїдуть, отже, поїздка на базар відміняється — доведеться самим попрацювати в полі.

Народні УСМІШКИ

ЛЮБ'ЯЗНІСТЬ

Забіг якимось вранці кум до куми.
— Доброго ранку. Що ви, кумо, робите?
— Млинці печу. Сідайте, куме, покуштуйте.
— Спасибі, кумо, я вже поснідав. Хіба що покуштувати...
Сів, їсть. Кума пече, а кум їсть...
Упоравшись з останнім, кум підвівся.
— Дякую, кумо, як і не їв.
— На здоров'я, куме, як і не пекла...

Повідомив С. ЯНЧУК.

с. Ясногород
Дзержинського району
Житомирської області.

ІСТОТНА ЗМІНА

Якось один заввідділом зібрав своїх підлеглих і каже:
— Ну, хлопці, завтра їдемо на полювання. Так от, кожному взяти по дві пляшки!
Один із підлеглих:
— Іване Микитовичу, минулого разу ми взяли по дві пляшки, то загубили навіть набої...
Іван Микитович:
— Гаразд, тоді беремо по три, а рушницю залишаємо вдома.

Повідомив Г. ФЕДУЛОВ.
м. Дніпропетровськ.

МАЛЕ, А ВМІЄ...

Широкою сільською вулицею старшина веде роту солдат. «Раз-два-три, раз-два-три!» — дзвенить голос старшини. Раптом до нього підбігає хлопець років трьох-чотирьох.

— А я, дядю, вмію рахувати до десяти!

Повідомив А. ПАВЛИКОВ.

м. Тернопіль.

ПОМАГАЄ

Жінка, приїхавши на курорт і домовившись з хазяйкою за ціну ліжка, довірливо запитує:

— Скажіть, будь ласка, а чи допомагає «Нафтуся»?

— Не знаю, як вам, а нам дуже допомагає, — відповідає та, задоволено оглядаючи новеньку «Ладу», що стояла у дворі під вікном.

УТОЧНЕННЯ

Перехожий хвалить хлопчика, котрий жене череду в село:

— От молодець, такий малий, а скільки худоби пасеш!

— Пасуть дід, а я тільки завертаю, коли скотина в шкоду іде! — відказує той гордовито і лунко ляскає довгим батоном...

Повідомив А. ЛУЦЕНКО.

смт Жовтневе
Кримської області.

Друже перче!

Кажуть, ніби незабудки, коли на них подивитися, дуже добре впливають на пам'ять. То чи не зміг би ти від нашого імені передати букетик цих квітів працівникам бухгалтерії колгоспу імені Карла Лібкнехта Овідіопольського району?..

Два роки тому профком нашого колгоспу «Родина» вирішив на 8 Березня привітати жінок-трудівниць живими квітами. Для цього поїхали ми у колгосп імені Карла Лібкнехта, який спеціалізується на їх вирощуванні. Домовилися там про усе й сплатили сто двадцять карбованців.

Проте обіцяних квітів ні на 8 Березня минулого року, ні нинішнього так і не отримали. Не повернули нам і грошей, хоча ми неодноразово про це й нагадуємо.

Отож, друже, вручи, будь ласка, забудькуватим сусідам наш скромний букетик. Може, хоч незабудки трохи поліпшать їхню пам'ять.

П. БОЙКО,
голова профкому
колгоспу «Родина»
Саратського району.

Одеська область.

Чи знаєш ти, як утворюється сировина для чорної металургії? Дуже просто: береться несправний, але ще цілком придатний для експлуатації трактор і відправляється на ремонт у Полухнянське відділення Ізяславської райсільгосптехніки на Хмельниччині. І — готово: через три місяці ви одержуєте прекрасний металобрухт.

Така доля спіткала, зокрема, мій Т-16М. Коли я приїхав забирати його у Вапнярську райсільгосптехніку, куди його повернули з ремонту (замовлення № 696), у мене мороз пішов поза шкірою: багато вузлів і механізмів машини було потрощено, розколото, виведено з ладу або взагалі знято... Проте у нас до цього випадку поставилися з рідкісним спокоєм і врешті-решт вирішили трактор... списати.

Чи не занадто щедре заохочення для відвертих халтурників, які втратили всяке почуття відповідальності за свою працю?

І. ФАЙЧУК,
тракторист
колгоспу імені Кірова.

с. В. Русава
Томашпільського району
на Вінниччині.

ПАМ'ЯТІ

ОЛЕКСАНДРА ІВАНОВИЧА КОВІНЬКИ

Усі ми, перчани, називали його — «наш симпатичний Олександр Іванович». І то не лише тому, що «симпатичний», або ж «симпатиченький», були улюбленими його словами, — він і сам був людиною справді симпатичною. В ньому — сатирикові, гумористові, сміхотворцеві, як він сам іменував побратимів по жанру, — напрочуд природно поєднувалися непримиренність до всього злого, облудного, нікчемного з доброзичливістю, душевністю, делікатністю, любов'ю до всього людського, доброго, чесного.

Таким він пройшов крізь усе своє велике і загалом щасливе, хоч і не завжди безхмарне, життя.

Син полтавського селянина-бідняка, він пізнав гіркий смак наймитського хліба, рядовим червоноармійцем відстоював Радянську владу в роки громадянської війни, працював у сільраді, вчився,

був газетярем і, зрештою, прихилив до себе людські серця як самобутній майстер-сміхотворець, бажаний і довголітній автор «Перця».

Чесну роботу Олександра Івановича в літературі, його громадську діяльність партія і уряд відзначили орденами Дружби народів, «Знак Пошани», медалями, Почесною Грамотою Президії Верховної Ради УРСР. Він був також удостоєний літературної премії імені його попередника і наставника Остапа Вишні.

Олександр Іванович пішов з життя. Це надзвичайно тяжка втрата — і для нашої літератури, і для мільйонів людей, на вірну службу яким він поставив свій іскрометний, веселий і гострий талант, і для нас — його одноперчан. Але назавжди залишається з нами його симпатична усмішка, назавжди залишається з нами і служити-ме людям його чесне слово.

Коли їде автомобіль, приписаний до президії Полтавської обласної ради Українського товариства охорони природи, помічаєш не його колір чи марку, а те, що він везе товариша Смирнова. Є такий природний дар у заступника голови президії — впадати в око. От не хочеш — а замилуєшся... Раніше таку здатність називали магнетизмом.

Правда, це досить суб'єктивно: одному впадає, іншому — ні. Тому, аби привертати до власної персони пильну увагу якнайширшої громадськості, товариш Смирнов нагадує про себе ще й у такий, цілком офіційний спосіб:

«Відповідальному секретареві президії міської (районної) ради УТОП тов. (циркулярно) Заступникові голови президії обласної ради Смирнову Володимиру Іллічу третього липня минає 60 років.

Прошу доповісти... і вирішити форму і спосіб привітання тов. Смирнова».

Такий циркуляр під вихідним номером 326 розійшовся минулого року по адміністративних центрах Полтавщини.

Там зрозуміли і заворушилися. Привітання вийшли різними: хто відбувся сувенірним виданням, хто стягнувся на такий-сякий сервіз. Дехто, правда, став у позу: а по якому такому праву товариш Смирнов влаштовує подібні недбало замасковані побори?... Але це справи не мінє.

Особливо ж уміє заступник голови полтавських природолюбів впадати в око за допомогою переможних реляцій. Варто зазирнути у звіти обласної ради УТОП, і неспеціалістові аж голова піде обертом від масштабів затіяного президією походу за порятунку рідної природи. На чолі з товаришем Смирновим 500 лекторів прочитали десятки тисяч лекцій... У двох з половиною сотнях шкіл молодого еколога юнацтво вчиться леліяти навколиш-

нє середовище... Близько тисячі чоловік навчається на факультетах громадської інспектури... Створено і жваво функціонують 1700 куточків природи...

Правда, привертає увагу? Не те слово: приголомшує!

Але приємні враження від паперів моментально розвіюються, якщо відірватися від них і заглибитися в реальну дійсність.

Бо, не кажучи про абсолютну абстрактність інших цифр, дані, які

Козельщинського району сплундрувало ділянку держлісфонду, на якій було 2 тисячі дерев і майже 1200 кущів. Державі завдано на 43 тисячі карбованців збитку. А козельщинський свинарник у тіні квітучих дерев — не єдиний. У подібний же спосіб залучаються до використання у тваринництві мальовничі острови Дніпродзержинського моря, береги Ворскли, Псла, Сули, дрібніших річок і ставків.

ження за досить активним забрудненням повітря автотранспортними організаціями. А ті, бачачи таку терпимість, з подвоєним ентузіазмом запаскуджують атмосферу понаднормативними вихлопами.

При такому підході, ясна річ, у передовиках часто опиняються первинні природолюбські організації підприємств-порушників, отруювачів навколишнього середовища. У Полтаві, наприклад, провідною вважається первинна організація заводу «Хіммаш», де роками не можуть обладнати за всіма правилами мийку для автомобілів.

Зате із звітами, як уже мовлено, тут все по вищому класу.

Знаючи звітувальну слабкість тов. Смирнова, президія полтавської міської ради товариства поставила цю справу на потік: розмножила на ротаторі бланки для протоколів засідань, зборів тощо. Вписав у бланк кілька цифр — і звіт готовий. Сяє й переливається усіма кольорами мильної бульки.

І як наслідок — одне з найостанніших місць у республіці в найголовнішій справі — пропаганді лєнінських ідей охорони природи...

Я вже вважав тему вичерпаною, коли зустрівся один полтавський колега, знавець міської кадрової хроніки.

— Про що пишеш?

— Та... про товариство природолюбів на чолі з товаришем...

— Смирновим? Так про нього вже писали. Років десь п'ять тому. Правда, він тоді очолював ДТСААФ...

Я кинувся до підшивок. І справді. На початку 1980 року газета «Советский патриот» у двох подачах піддавала ґрунтовній критиці Полтавський обком ДТСААФ за формалізм у роботі, неухагу до живих питань спортивного руху, окупацію статистики... Наслідком такого стилю був провал підготовки до VII літньої спартакіади народів СРСР з усіх видів технічного спорту.

Після цієї публікації тов. Смирнова з роботи «пішли». Але недалеко. Любити природу.

От що значить — уміти впадати в око!

П. СТОРОЖЕНКО.

ілюструють, приміром, регулярність лекторських автонабів на села, яким важко пов'язуються з тим фактом, що мікроавтобус президії для цього майже не використовується. Ні, він на ходу. І в ньому досить фотогенічно, як ми вже відзначили, виглядає тов. Смирнов. Але маршрути транспортного засобу обумовлені дещо прозаїчнішими клопатами, ніж благородне служіння природоохоронним ідеалам. В основному він використовується Володимиром Іллічем як персональна машина. І в цьому плані його значення переоцінити важко. Особливо в заготівельний сезон. Не встигнеш помідори заготувати, а вже треба картоплю... І так далі.

А от до гарячих точок, де потрібна не тільки пропаганда, а й значно дієвіші заходи, службовий віздр президії не поспіває... Може, їх просто нема? Або мало помітні? Минулого року «Перець» підказував адресу однієї з них: у № 12 журналу йшлося про те, що свинопоголів'я колгоспу «Вітчизна»

Проте ні згадана адреса, ні багато інших уваги заступника голови і керованої ним президії не привернули. Мало того, у звітах Козельщинський район фігурує як цілком благополучний, де кожен третій — «обілечений» природолюб.

До речі, обласна рада, треба віддати їй належне, досить активно працює над примноженням природолюбських рядів. Причому, процедура прийому спрощена до рівня придбання автобусного квитка. Варто здати десять копійок — і ви вже вважаєтеся активним «штиком» охорони природи.

Правда, збором гривеників з населення, власне, і обмежується енергійна діяльність президії. Хоча на кожному кроці можна спостерігти наплывательське ставлення до землі, до оточуючого середовища. Місцеві природолюбські організації саме цим і займаються — спостерігають. У найбільших промислових центрах області — Полтаві й Кременчуці — вони з олімпійським спокоєм ведуть спостере-

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ «Прохання не хвилюватись» — у фейлетоні під такою назвою («Перець» № 4), зокрема, розповідалося, як житель міста Любомля (Волинська обл.) Дячук М. К. вирішив придбати для зрошення городу електронасос Краснореченського верстатобудівного заводу імені Фрунзе (Ворошиловградщина). І придбав. А спокій втратив. Бо насос незабаром вийшов з ладу. А гарантійна майстерня, що у місті Ворошиловграді, ремонтувати його відмовилася. Коли ж у травні 1984 року власник-невдаха відправив насос на завод, то відтоді про нього аніякісінького слуху.

Голова Кременського районного комітету народного контролю Н. Г. Дзюбан повідомив редакції, що фейлетон обговорено на нараді керівних та інженерно-технічних працівників краснореченського заводу. Критику Перця визнано правильною. За несвочасний гарантійний ремонт електронасоса начальнику збірного цеху Паршикову А. К. оголошено догану. За затримку відправки насоса начальнику відділу збуту Гребенюку В. К. оголошено догану. За проявлену безконтрольність догану оголошено начальнику відділу технічного контролю Проскурі В. Н.

◆ У № 6 журналу у розділі «Виставка ширнетреба» було надруковано замітку «Дивні асоціації», в якій писалося про те, що у хлібних, які випікає Володимирецький хлібозавод, трапляються сторонні предмети. І хоча мешканці навколишніх сіл не раз скаржилися на брак у випічці хліба, на підприємстві це не викликало ніяких емоцій.

Як повідомив редакції перший заступник голови виконкому Рівненської облради С. А. Чорнолоз, при перевірці на місці факти підтвердились. З колективом Володимирецького хлібокомбінату проведено збори щодо посилення відповідальності за якість продукції. На хлібозаводі, підпорядкованому комбінату, посилено пропускний режим і встановлено чергування інженерно-технічних працівників. Тепер якість хліба поліпшилась. Вирішено питання й з асортиментом хлібобулочних виробів. Наказом правління Володимирецької райспоживспілки за серйозні недоліки у добір та вихованні кадрів, порушення трудової та технологічної дисципліни директору хлібокомбінату Фаляхову С. М. та його заступнику Назару В. С. оголошено суворі догани, а старшому інженеру Сохацьких Е. В. і технологу Шершень Л. П. — догани.

Крім того, правління облспоживспілки на розширеній нараді з участю усіх директорів хлібокомбінатів, директорів консервно-сушильних заводів, начальників цехів обговорило питання поліпшення якості продукції.

◆ У 1983 році в колгоспі імені Шевченка (Миколаївщина) було здано в експлуатацію дитячий садок. Здавали його в аварійному порядку, бо саме закінчувався рік. А що вийшло з того «аварійного порядку», написали у листі до редакції батьки дітлахів, які так і не ходять до нового садка. Цей лист було опубліковано у № 6 журналу.

Після виступу Перця голова Братського райвиконкому І. І. Міщенко повідомив, що усі недоробки, допущені при будівництві дитсадка, ліквідовано. Завершено й благоустрій території навколо нього. Нині дитячий садок працює.

◆ Про те, що заготівник Олександрійської (Кіровоградщина) заготконтори Яровий М. І. зловживає своїм службовим становищем, на роботі буває напідпитку, обраховує громадян, які здають сільгосппродукти, йшлося у листі, що надійшов до Перця.

Голова Олександрійського районного комітету народного контролю Н. Н. Швиданенко повідомив редакції, що факти підтвердились. Ярового М. І. з посади звільнено.

СТРАШНЕ ПЕРО НЕ В ПУСАКА...

«Трудовим колективам під час проведення підбиття підсумків виконання соціалістичних зобов'язань принципово питати з тих, які порушують трудову і виконавську дисципліну, хто вживає алкоголь у відповідності до ст. 9 Закону про трудові колективи».

(3 рішення профспілкових зборів).

Надіслав Р. ПІНЬ.

«Яйце в закупку пішло хорошо, бо яйценосіння кур жителів села весною збільшилось, а от з молоком неважно, хоч розтелившихся дворів вже багато».

(Із виступу на зборах).

Надіслав І. ТИШКІВСЬКИЙ.

«При цьому Вам надсилається копія вироку на самогонщика Андрушко В. І. для перевиховання».

(Із супровідного листа).

Надіслав А. НАГУЛА.

«Дослідник зібрав щедрий і вдячний матеріал. Багато невідомих сторінок з особистого життя розкрила дружина письменника, з якою студент регулярно зустрічався...»

(3 рецензії на монографію).

Надіслав М. ЮРЧИШИН.

«Я чувую, що вже перебрав, і тому буду закруглятися».

(3 виступу на зборах).

«Довідка

Видана Вербенку Андрію Прохоровичу про те, що він дійсно працює шофером, державний номер 38-73».

(Із довідки в ДАІ).

Надіслав Ю. БОНДАРЕНКО.

«Хоч жалоб у нашій книзі скраг і немає, однак наші дівчата стараються готувати смачно і навіть улібаються до відвідувачів».

(3 виступу).

Надіслав Р. ГАЖАЛА.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА.

— Що то значить — сімейне життя! А нам, холостякам, доводиться в їдальні харчуватися!

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар),
І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-82-14, 441-89-37, 441-89-38,
Адрес редакції: 252047, Київ-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 17(1203)
(на українському мові)
Издательство «Радянська Україна».

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 02.08.85. Підписано до друку 20.08.85. БФ 10443. 70×108/8. Офсетний друк.
2,8 умовн.-друку. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2298200.
Зам. 04170.

© Журнал «Перець» 1985 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Орден Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Орден Леніна комбінат печатки видавництва «Радянська Україна». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Отсканировал reduktor
для rutracker.org

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

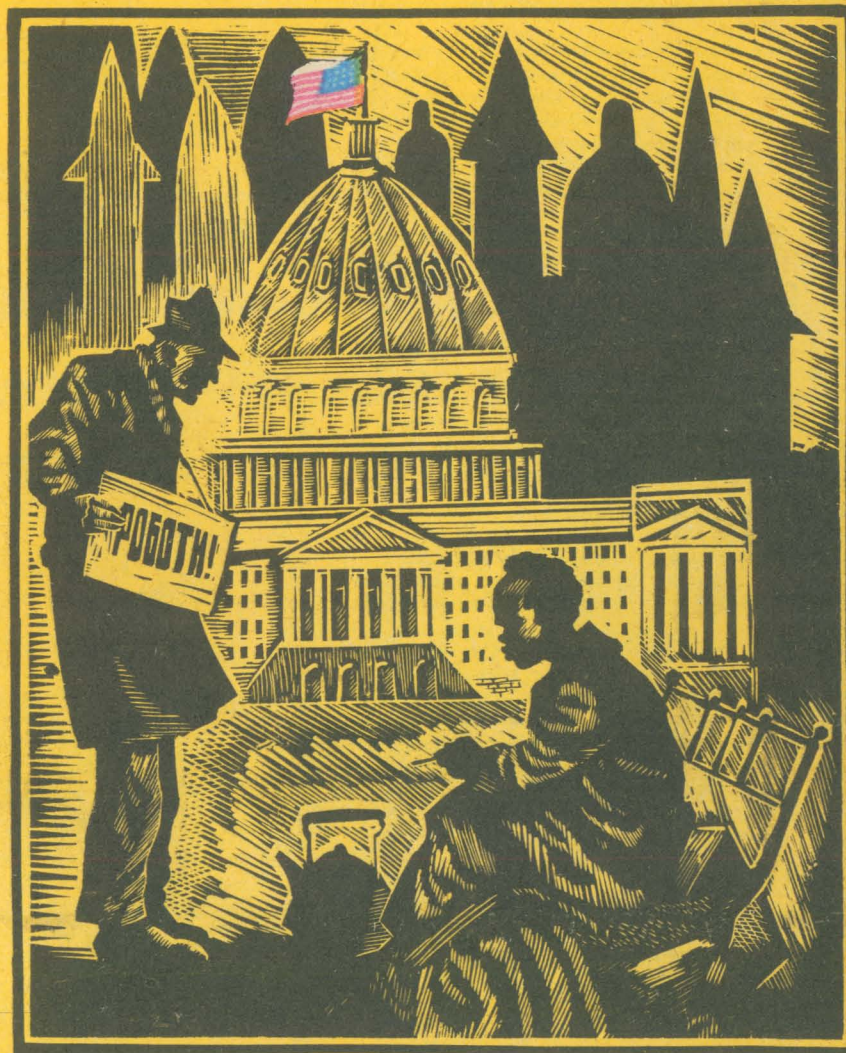
СТРАТЕГИ З ПЕНТАГОНУ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

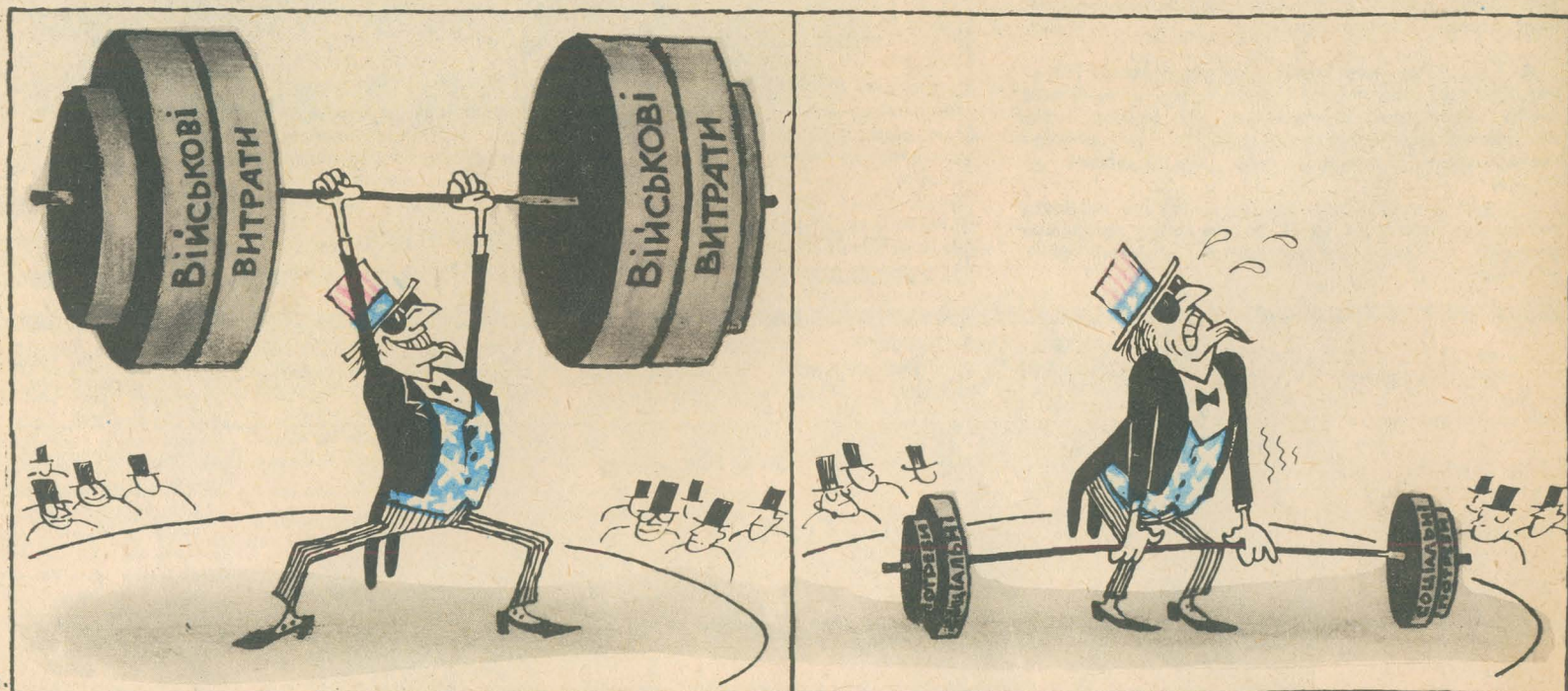
— З чого почнемо вторгнення?
— З маневрів!

Мал. М. ЛИТВИНА

— У нас в Америці всі рівні — і безробітні, і бездомні!

Мал. В. ЧМИРЬОВА

Без слів.